

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ในการตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องในการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

1. แนวความคิดที่เกี่ยวข้อง
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิจัย
3. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแบ่งออกเป็น
 - 3.1 ผลงานวิจัยในประเทศไทย
 - 3.2 ผลงานวิจัยของต่างประเทศ

กรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรม และการปราบปรามอาชญากรรม

1.1 ความหมายของอาชญากรรม

คำว่า “อาชญากรรม” มีความหมายได้หลายนัย ซึ่งเราสามารถแบ่งได้โดยสังเขป เป็น 4 นัย คือ

1) ความหมายตามหลักภาษาไทย

เมื่อพิจารณาตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2535 ได้ให้ความหมายของคำว่า “อาชญา” หมายถึง อำนาจหรือโทษ ส่วนคำว่า “กรรม” นั้นหมายถึง การกระทำที่สนองผลที่ทำได้แต่ปางก่อน และในคำว่า “อาชญากรรม” (น.) การกระทำความผิดทางอาญา คือ การกระทำซึ่งกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษเอาไว้ (ราชบัณฑิตยสถาน , 2535 : 485)

2) ความหมายในทางกฎหมาย

ซัทเธอร์แลนด์ และ คริสซี่ (Suttherland and Creassy อ้างถึงใน อรรถนพ ชูบำรุง, 2532 : 2) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “อาชญากรรม” คือพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายทางอาญา

แต่ถ้าพฤติกรรมใดไม่ได้ละเมิดกฎหมายที่มีโทษทางอาญาพฤติกรรมนั้นไม่ถือเป็นอาชญากรรม แม้ว่าพฤติกรรมนั้นจะผิดศีลธรรม หรือมีความต่ำทรามไม่เหมาะสมเพียงใดก็ตาม

คลินาร์ด และ ควินนี่ (Clinard and Quinny อ้างถึงใน อรรถนิพนธ์ ชูบำรุง , 2532 :

5) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า “อาชญากรรม” คือการละเมิดทางกฎหมาย และจะต้องถูกลงโทษ โดยรัฐ และอาชญากรรมก็เป็นสิ่งที่อยู่ในขอบเขตของกฎหมายนั่นเอง

โดยสรุป การที่นักกฎหมายทั่วไปมองว่าการกระทำที่เรียกว่าเป็นอาชญากรรมนั้น จะต้องเป็นการกระทำที่ละเมิดกฎหมายทางอาญา อันเนื่องมาจากหลักเกณฑ์ที่ว่า มุ่งคุ้มครอง ความสงบสุขของคนส่วนใหญ่ จากการกระทำผิดที่บุคคลกระทำโดยเจตนาและไม่เจตนา

3) ความหมายในทางอาญาวิทยา

นักอาญาวิทยายหลายท่านมีทัศนะเกี่ยวกับอาชญากรรม ในแง่ที่ว่าความร้ายแรง ของการกระทำและความชั่วที่มีอยู่ในตัวของผู้กระทำ

บี เอ เวอร์ด และ เซลลิน (B.A.Worths and Sellin อ้างถึงใน ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ และคณะ, 2532 : 5) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “อาชญากรรม” คือ การกระทำที่ฝ่าฝืน กฎหมาย และเป็นการกระทำที่ผิดต่อศีลธรรม เป็นการฝ่าฝืนหน้าที่ในทางสังคมหรือต่อเพื่อนสังคม เดียวกัน อันเป็นผลให้ผู้ฝ่าฝืนต้องได้รับโทษ

วีระพงษ์ บุญโญภาส (วีระพงษ์ บุญโญภาส , 2540 :1-5) ได้ให้คำจำกัดความไว้ ว่า “อาชญากรรม” คือ การฝ่าฝืนกฎหมายหรือข้อบังคับทางสังคม โดยมีเจตนาที่ชั่วร้าย และการฝ่าฝืนนั้นเป็นการฝ่าฝืนที่ก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อประชาชนส่วนรวม

โดยสรุป ความหมายในทางอาญาวิทยาของคำว่า “อาชญากรรม” นั้น อาชญากรรมจะต้องเป็นการกระทำที่ชั่วร้ายผิดต่อข้อกฎหมายที่กำหนด ผู้กระทำความผิดจะต้อง เป็นอาชญากร และการกระทำของอาชญากรนั้นต้องได้รับการลงโทษ

4) ความหมายในทางสังคมวิทยา

ชาย เสวิกุล ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “อาชญากรรม” ไว้ว่า การกระทำที่ เป็นเรื่องก่อให้เกิดความเจ็บปวดเสียหายต่อบุคคล เป็นการกระทำที่ผิดไปจากข้อตกลง (บรรทัดฐาน) ของชุมชน ซึ่งแล้วแต่ว่าในแต่ละชุมชนจะตกลงกันว่าอย่างไร เมื่อมีการล่วงละเมิด หรือการกระทำเกินเลยไปก็ถือว่าผิด แม้ว่ากรกระทำนั้นจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย แต่ก็ถือว่าเป็นการกระทำผิด (ชาย เสวิกุล , 2521 : 4)

เสรีณ ปุณณะหิตานนท์ (อ้างถึงใน สุหัตตรา สุภาพ , 2540 :36) ได้กล่าวไว้ว่า เรื่องเหล่านี้เป็นข้อที่ตกลง เช่น การเล่นเกมพนัน ไฮโล โป่ ถั่ว ในตัวของมันเองไม่มีความผิดและไม่เดือดร้อนแก่บุคคลอื่น หรือในเรื่องของยาเสพติด การค้าประเวณี นั้นเป็นเรื่องของการสมัครใจเอง ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ต้องห้ามเพราะสิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม ดังนั้น อาชญากรรม

คือการกระทำผิดทางอาญา และผู้กระทำผิดควรที่จะได้รับโทษตามกฎหมายและบางครั้งก็อาจผิดกฎหมายเพราะการกระทำหรือคเว้นการกระทำก็ได้ เช่น การฆ่าคน การลักทรัพย์ การไม่เสียภาษี ฯลฯ ซึ่งการกระทำผิดเหล่านี้จะได้รับโทษที่กำหนดอย่างชัดเจนตามกฎหมาย

สุพัตรา สุภาพ (สุพัตรา สุภาพ , 2541:42) ได้กล่าวไว้ว่า การกระทำผิดทางอาญานี้แตกต่างจากการกระทำผิดทางแพ่งในแง่ที่ว่า การกระทำผิดทางอาญา เป็นการกระทำผิดต่อสังคม เจ้าพนักงานที่ทำหน้าที่ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิด เพราะถือว่าคนที่เสียหายไม่เฉพาะแต่ผู้ที่ถูกทำร้ายเท่านั้น สังคมส่วนรวมก็ได้รับความเสียหายด้วย ซึ่งผู้ที่ทำให้ผู้อื่นเสียหายจะต้องรับผิดชอบด้วยการชดใช้ต่างๆตามที่กฎหมายได้กำหนด

สรุปแล้วความหมายของคำว่า "อาชญากรรม" ก็คือ ปราบฏกการณ์อย่างหนึ่งของสังคมที่เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้นๆกฎหมายได้บัญญัติไว้เป็นข้อห้าม และถือว่าเป็นความผิด ซึ่งผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษ (อรัญ สุวรรณบุปผา, 2518:19)

1.2 ประเภทของอาชญากรรม

เนื่องจากอาชญากรรมมิได้มีลักษณะแห่งการกระทำผิดเหมือนกัน หรือเป็นแบบเดียวกันหมดจึงต้องมีการแบ่งประเภทของอาชญากรรมเป็นลักษณะได้ 4 ลักษณะ คือ

1) แบ่งตามหลักจริยธรรมหรือหลักศีลธรรม

อรรถนพ ชูบำรุง (2523:16) ได้กล่าวว่าสามารถแบ่งได้ ดังนี้

1.1 อาชญากรรมที่มีความผิดในตัวของมันเอง หรือมีความผิดทางศีลธรรม ซึ่งนักอาชญาวิทยา เรียกว่า "Mala in se" อันได้แก่ การฆ่า ปล้น ใจ้ ชิงทรัพย์ การทำแท้ง การฆ่าตัวตาย การค้าอาวุธปืนเถื่อน

1.2 อาชญากรรมที่ไม่มีความผิดในตัวของมันเอง แต่ถือเป็นความผิดที่กฎหมายกำหนดห้ามไว้ เรียกว่า "Mala prohibita" เช่นการละเมิดกฎหมายแรงงาน การละเมิดลิขสิทธิ์ การลอกเลียนแบบสินค้า การขั้บรถยนต์แบบไม่มีใบขั้บ

2) แบ่งตามลักษณะทางกฎหมาย

การจำแนกลักษณะอาชญากรรมทางกฎหมาย เป็นที่ยอมรับกันว่าให้ใช้กฎหมายเป็นมาตรฐานในการจำแนกลักษณะอาชญากรรม มักจะถือเอาความร้ายแรงของการกระทำผิดเป็นเกณฑ์ ซึ่งจะแสดงออกโดยลักษณะโทษ หรือกำหนดโทษต่อความผิดลักษณะนั้นๆ

(วิชา มหาคุณ , 2534 : 8)

ในประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 ได้แบ่งประเภทของการกระทำผิดทางอาญาไว้ 12 ลักษณะ คือ (คณิต ฒ นคร , 2537 : 23-25)

ลักษณะ 1 ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ประกอบด้วย

1.1 ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์, พระราชินี , รัชทายาท , ผู้สำเร็จราชการ

1.2 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร

1.3 ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร

1.4 ความสัมพันธ์ไมตรีกับต่างประเทศ

ลักษณะ 2 ความผิดเกี่ยวกับการปกครอง ประกอบด้วย

2.1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

2.2 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

ลักษณะ 3 ความผิดเกี่ยวกับความยุติธรรม ประกอบด้วย

3.1 ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม

3.2 ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม

ลักษณะ 4 ความผิดเกี่ยวกับศาสนา

ลักษณะ 5 ความผิดเกี่ยวกับสงบสุขของประชาชน

ลักษณะ 6 ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ประชาชน

ลักษณะ 7 ความผิดเกี่ยวกับการปลอมแปลง ประกอบด้วย

7.1 ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา

7.2 ความผิดเกี่ยวกับดวงตรา แสตมป์ และ ตั๋ว

7.3 ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร

ลักษณะ 8 ความผิดเกี่ยวกับการค้า

ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

ลักษณะ 10 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ประกอบด้วย

10.1 ความผิดต่อชีวิต

10.2 ความผิดต่อร่างกาย

10.3 ความผิดฐานทำให้แท้งลูก

10.4 ความผิดฐานทอดทิ้ง เด็ก คนเจ็บป่วย คนชรา

ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ และชื่อเสียง ประกอบด้วย

11.1 ความผิดต่อเสรีภาพ

11.2 ความผิดฐานเปิดเผยความลับ

11.3 ความผิดฐานหมิ่นประมาท

ลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ประกอบด้วย

12.1 ความผิดฐานลักทรัพย์ และชิงทรัพย์

12.2 ความผิดฐานกรรโชก รีดทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์

12.3 ความผิดฐานฉ้อโกง

12.4 ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้

12.5 ความผิดฐานยักยอก

12.6 ความผิดฐานรับของโจร

12.7 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน

12.8 ความผิดฐานนุกรุก

3) แบ่งตามลักษณะทางสังคมวิทยา

โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้กระทำความผิดกับเงื่อนไขแวดล้อมทางสังคม โดยที่ คลินาร์ด และควินนี่ (Clinard and Quinny อ้างใน อรรถ สุวรรณบุปผา:2518, 52-53) ได้แยกอาชญากรรมออกเป็น 8 ประเภทด้วยกัน คือ

1. อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายชั้นอุกฉกรรจ์ (Violent Person Crime) ได้แก่ การกระทำความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส และช่มชืด เป็นต้น ผู้กระทำความผิดอาจไม่เคยมีประวัติอาชญากรรมมาก่อน และมีความเข้าใจว่าตนเองไม่ใช่อาชญากร แต่กระทำไปเพราะเหตุผลบางประการ และเพราะเหตุนี้การกระทำผิดจึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มโดยตรง แต่ผู้กระทำความผิดอาจตกอยู่ใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมรองในกลุ่ม ซึ่งมีส่วนสนับสนุนในการกระทำความผิดของเขา การกระทำผิดนั้นจะเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อค่านิยมทางสังคมอย่างเห็นได้ชัดดังนั้น ผู้กระทำความผิดจะได้รับการตอบโต้จากสังคมอย่างรุนแรง

2. อาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินเป็นครั้งคราว

(Occasional Property Crime) ได้แก่ การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้อื่น การกระทำความผิดประเภทดังกล่าวนี้ ผู้กระทำความผิดจะรู้สำนึกว่าตนได้ประกอบอาชญากรรม แต่จะมีเหตุผลที่ตนได้กระทำเช่นนั้นเพราะอะไร ส่วนใหญ่แล้วผู้กระทำความผิดมุ่งหวังที่จะให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเพื่อเสริมสร้างสถานภาพของตนในสังคม พฤติกรรมเช่นว่านี้จะได้รับการสนับสนุนจากลักษณะบรรทัดฐานของกลุ่มอยู่บ้าง และเนื่องจากว่าการกระทำความผิดเป็นการละเมิดทรัพย์สินของผู้อื่น ปฏิกริยาตอบโต้จากสังคมจึงมุ่งหวังที่จะจับกุมบุคคลกลุ่มนั้นมาชดใช้ค่าเสียหายหรือลงโทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้กระทำที่เคยมีประวัติเป็นอาชญากรมาแล้ว

3. อาชญากรรมประเภทกระทำความผิดโดยใช้ตำแหน่งเป็นเครื่องมือ

(Occupational Crime) เป็นการกระทำความผิดของบุคคลที่มีตำแหน่งหน้าที่การงาน ไม่ว่าจะอยู่ในองค์กรเอกชนหรือ รัฐบาล ความผิดประเภทนี้ได้แก่ การคอร์รัปชัน ช้อโกง ค้าของเถื่อน หลบหนีภาษี หลอกหลวงให้ผู้อื่นเสียทรัพย์สิน หรือการค้าในตลาดมืด เป็นต้น ผู้กระทำความผิดจะมีความรู้สึกว่าตนเองมิใช่อาชญากรและถือว่าการประพฤติดังกล่าวเป็นอาชีพอย่างหนึ่งของตน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางอาชญากรรมประเภทนี้อาจจะเพิกเฉยไม่มีความเดือดร้อน เพราะอาจจะได้รับผลประโยชน์ร่วมอยู่ด้วย ผู้ที่กระทำความผิดจะยอมรับว่าพฤติกรรมของเขาเป็นแบบแผนที่เป็นค่านิยมสืบต่อกันมาเพื่อมุ่งหวังความสำเร็จตามที่สังคมเรียกร้อง เช่น การมีฐานะมั่นคงและการมีอำนาจ เป็นต้น เนื่องจากผู้ประกอบอาชญากรรมประเภทนี้ส่วนใหญ่จะมีหน้าที่ทางการทำงานและมีตำแหน่งที่สูง อยู่ในสถานภาพที่เป็นที่ยอมรับทางสังคม การกระทำความผิดจะไม่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ปฏิกริยาตอบโต้ทางสังคมจึงไม่รุนแรงนัก

4. อาชญากรรมทางการเมือง (Political Crime) เฮอแมนน์ แมนน์ไฮม์ (Professor Herman Mannheim อ้างถึงใน อรรถ สุวรรณบุปผา:2518,54-57) ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นการกระทำเพื่อสนับสนุนหรือนำมาซึ่งความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทางการเมือง และกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ตัวอย่างของอาชญากรรม เช่น การเป็นกบฏ การบ่อนทำลายเพื่อล้มล้างรัฐบาล เป็นการกระทำที่เป็นความมุ่งหมายทางการเมือง ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดประเภทนี้มักจะเป็นผู้ได้รับการอบรมทางการศึกษาเป็นอย่างดี เป็นคนที่มีความรู้ และเคยเป็นผู้ที่เคยปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของบ้านเมืองมาก่อน แต่จำเป็นต้องละเมิดกฎหมาย เพราะเชื่อว่า การกระทำเช่นนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การกระทำความผิดประเภทนี้ จะได้รับการตอบโต้ทางสังคมที่รุนแรง ซึ่งนำภัยอันตรายมาสู่สังคม

5. อาชญากรรมประเภทที่ขัดต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม (Public Order Crime) อาชญากรรมนี้ได้แก่ การกระทำความผิดเกี่ยวกับการติดยาเสพติดให้โทษ เมาสุราอาละวาด โสเภณี รักร่วมเพศ การประพฤติดนเป็นคนจรจัดเร่ร่อนไร้อาชีพ การประพฤติดน

เป็นบุคคลอันธพาล และการฝ่าฝืนกฎจรรยาบรรณ เป็นต้น ความผิดดังกล่าวจะถือว่าเป็นอาชญากรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับทัศนคติของคนในสังคมเป็นส่วนใหญ่

6.อาชญากรรมเลียนแบบ (Conventional Crime) ผู้กระทำความผิดประเภทนี้ มักจะมีการติดต่อกับผู้กระทำความผิดประเภทอื่น และเลียนแบบวิธีการกระทำความผิดนั้นๆหรือ อาจเข้าร่วมเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อหวังผลตอบแทน อาชญากรรมประเภทนี้มักพบในหมู่ของกลุ่มคนวัยรุ่น โดยมีการเลียนแบบแนวความคิดมาจากผู้ใหญ่ อาชญากรรมประเภทนี้ผู้ประกอบอาชญากรรมมักมุ่งหวังผลทางเศรษฐกิจ โดยมักจะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น การลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือชองโจร การตอบโต้จากทางสังคมจึงมีลักษณะที่รุนแรง ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษถึงจำคุก

7.อาชญากรรมร่วม (Organized Crime) ได้แก่การกระทำความผิดที่มีผู้กระทำความผิดร่วมกันหลายคน อาจจะรวมกันเป็นกลุ่มก้อน โดยเรียกว่า “องค์กรอาชญากร” การประกอบอาชญากรรมประเภทนี้ได้แก่ การลักพาตัวบุคคลเพื่อเรียกค่าไถ่ การค้ายาเสพติดให้โทษ การจัดหายาเสพติดให้โทษ การจัดหาหญิงโสเภณี การคุมบ่อนการพนัน หรือชองโสเภณี เป็นต้น จะเห็นได้ว่าความผิดประเภทต่างๆที่กล่าวมานี้ ไม่สามารถจะดำเนินการให้สำเร็จได้ด้วยคนๆเดียว จำเป็นจะต้องอาศัยความร่วมมือกันหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากกลุ่มอาชญากรอาชีพ (Professional Criminal) ผู้กระทำความผิดนี้จะยึดการประกอบอาชญากรรมประเภทนี้เป็นอาชีพ และรู้ตัวเองว่าตนเป็นอาชญากร จึงพยายามหลีกเลี่ยงกฎหมายบ้านเมือง การปราบปรามของเจ้าพนักงานตำรวจจะทำได้ยากเพราะไม่สามารถเข้าไปได้ถึงตัวหัวหน้าใหญ่ จึงทำให้เกิดความยากลำบากในการดำเนินคดี

8.อาชญากรรมอาชีพ (Professional Crime) คือผู้ที่สามารถดำรงอาชีพอยู่ได้ด้วยการเป็นอาชญากร จะไม่ประกอบอาชีพที่สุจริตอื่นๆเลย เพราะเห็นว่าการทำงานอย่างนั้นเป็นการลำบาก หาเงินได้ยาก และเหนื่อยแรง ผู้กระทำผิดจะยอมรับตัวเองว่าเป็นอาชญากร และมีการติดต่อกับอาชญากรประเภทอื่นๆ

4) แบ่งตามลักษณะทางอาชญาวิทยา

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ , 2531:10) ได้กล่าวไว้ว่า สามารถแบ่งลักษณะของอาชญากรรมได้เป็น 5 ประเภท คือ

1.อาชญากรรมที่ปราศจากผู้เสียหาย หมายความว่า อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดศีลธรรมจรรยาของบุคคล ที่เรียกว่าเป็นอาชญากรรมที่ปราศจากผู้เสียหายเพราะผู้กระทำผิดและผู้เสียหายเป็นคน ๑ เดียวกัน ตัวอย่างของอาชญากรรมประเภทนี้ เช่น

ความผิด เกี่ยวกับการพนัน การค้าประเวณี การทำแท้ง เป็นต้น ตามหลักทางอาญาวิทยา มักถือการเกิดอาชญากรรมประเภทนี้จะเป็นภัยอันตรายต่อสังคมในระดับต่ำ

2.อาชญากรรมพื้นฐาน หมายความว่า อาชญากรรมที่เกี่ยวกับการประทุษร้าย ต่อทรัพย์ ร่างกาย หรือชีวิตของบุคคลอื่น เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เป็นต้น และอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ใช้กำลังรุนแรง กับ ประเภทที่ไม่ใช้กำลังรุนแรง

3.อาชญากรรมองค์การ หรืออาชญากรรมที่ร่วมกันกระทำผิด หมายความว่า การที่ อาชญากรได้มารวมตัวกันเป็นรูปแบบขององค์กร โดยจัดมีการวางแผนเพื่อประกอบธุรกิจที่ ผิดกฎหมายอย่างมีระบบ ส่วนใหญ่จะมีอิทธิพลทางการเงิน เศรษฐกิจ และการเมือง ตัวอย่างของ อาชญากรรมได้แก่ การค้ายาเสพติด การค้าผู้หญิง การค้าอาวุธสงคราม สินค้าที่หนีภาษี ผู้บริหารระดับสูงจะเรียกกันว่า มาเฟีย หรือ เจ้าพ่อ

4.อาชญากรรมคอปกขาว หมายความว่า อาชญากรรมที่ผู้กระทำความผิด อยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงาน ไม่ว่าจะภาคราชการ ภาครัฐ หรือเอกชน รัฐวิสาหกิจ ได้ใช้ตำแหน่ง ในทางที่ไม่ชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตน เช่น ชำรกรการรับเงินคอมมิชชั่นในการประมูล การก่อสร้างสถานที่ราชการ

5.อาชญากรรมประเภทพิเศษ เช่น อาชญากรรมทางเศรษฐกิจและทางพาณิชย์ อาชญากรรมก่อการร้าย และอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น อาชญากรรมเหล่านี้มีความละเอียดซับซ้อน ซึ่งยากแก่การศึกษาและทำการควบคุม

1.3 ลักษณะของอาชญากรรม

ในปัจจุบันกระทรวงมหาดไทย และสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้กำหนดความผิด และประเภทของอาชญากรรม โดยแบ่งเป็นกลุ่มต่างๆได้ดังต่อไปนี้ (สมเกียรติ อัครพิชญ , 2543 : 32)

กลุ่มที่ 1 กลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ประกอบด้วยคดีต่างๆ 5 ประเภท ดังนี้

- 1.1 คดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา
- 1.2 คดีปล้นทรัพย์
- 1.3 คดีชิงทรัพย์
- 1.4 คดีลักพาเรียกค่าไถ่
- 1.5 คดีวางเพลิง

กลุ่มที่ 2 กลุ่มคติเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ประกอบด้วยคติประเภทต่าง ๆ 6 ประเภท ดังนี้

- 2.1 คติฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา
- 2.2 คติฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา
- 2.3 คติทำให้ตายโดยประมาท
- 2.4 คติพยายามฆ่า
- 2.5 คติทำร้ายร่างกาย
- 2.6 คติข่มขืนกระทำชำเรา

กลุ่มที่ 3 กลุ่มประเภทคติประทุษร้ายต่อทรัพย์ ประกอบด้วยคติประเภทต่าง ๆ 8 ประเภท ดังนี้

- 3.1 คติลักทรัพย์
- 3.2 คติฉ้อราษฎร์
- 3.3 คติริดเอาทรัพย์
- 3.4 คติกรรโชกทรัพย์
- 3.5 คติชิงทรัพย์ รวม บาดเจ็บ/ไม่บาดเจ็บ
- 3.6 คติปล้นทรัพย์
- 3.7 คติรับของโจร
- 3.8 คติทำให้เสียทรัพย์

กลุ่มที่ 4 คติที่น่าสนใจ ประกอบไปด้วยคติต่างๆที่มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนโดยทั่วไป ซึ่งประกอบไปด้วยคติต่างๆที่สำคัญ 10 คติ ดังนี้

- 4.1 คติโจรกรรมรถยนต์
- 4.2 คติโจรกรรมรถจักรยานยนต์
- 4.3 คติโจรกรรมโค-กระบือ
- 4.4 คติโจรกรรมเครื่องมือเกษตร
- 4.5 คติปล้นชิงรถยนต์โดยสาร
- 4.6 คติปล้นชิงรถแท็กซี่
- 4.7 คติข่มขืนแล้วฆ่า
- 4.8 คติลักพาเรียกค่าไถ่
- 4.9 คติข่มขืนทรัพย์
- 4.10 คติข่มขืนกบฏทรัพย์

กลุ่มที่ 5 กลุ่มที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ประกอบด้วยคดีที่ทำผิดตามพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา ซึ่งประกอบด้วยคดีประเภทต่างๆ 5 คดีดังนี้

5.1 คดีความผิดตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน

5.2 อาวุธปืนธรรมดา

5.3 อาวุธปืนสงคราม

5.4 วัตถุระเบิด

5.5 กระสุนปืน

2. แนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามก

การศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามกในวิทยานิพนธ์นี้ ผู้เขียนได้ทำการศึกษากฎหมายที่มีบทบัญญัติในการควบคุมวัตถุหรือสิ่งของลามกโดยตรง และบทบัญญัติของกฎหมายที่มีสภาพบังคับต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกโดยอ้อม เช่น กฎหมายที่มีบทบัญญัติในการควบคุมสิ่งใด ๆ ที่อาจทำให้เสื่อมเสียศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงบทบัญญัติและสภาพบังคับของกฎหมายในการควบคุมวัตถุหรือสิ่งของลามกต่างๆ และวิวัฒนาการในการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามก

2.1 แนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของ "สิ่งลามก"

คำว่า "ลามก" พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2535 ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง หยาบช้า เลวทราม สกปรกอันเป็นที่น่ารังเกียจแก่ผู้อื่นในด้านความดีงาม (2535 : 633)

คำว่าลามกนี้ เป็นคำที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 แต่ประมวลกฎหมายอาญามีได้ให้คำจำกัดความไว้ว่าคืออะไร จึงต้องตีความกันตามคำพิพากษาของศาลฎีกาและตามความเห็นของนักกฎหมาย จึงได้ให้ความหมายของคำว่า "ลามก" ไว้ดังนี้คือ สิ่งที่ผู้พบเห็นมีความรู้สึกที่น่าอึดใจ บัดสี น่าอัปอาย ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงออกในรูปของภาพเปลือยมนุษย์และอวัยวะเพศทั้งหญิงและชาย หรือภาพการร่วมเพศของมนุษย์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้พบเห็นเกิดความใคร่ทางกามารมณ์ ไม่ว่าจะแสดงออกมาในรูปของภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม หากมีลักษณะและจุดประสงค์

ดังที่กล่าวมาแล้วล้วนเป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาทั้งสิ้น ซึ่งจะมีความแตกต่างจากงานศิลปะ ไม่ว่าจะเป็น ปฏิมากรรม จิตรกรรม หรือ วรรณคดี ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานออกมาอย่างงดงาม มีความประณีต น่าพิชม มีคุณค่า และโน้มน้าวใจให้ผู้พบเห็นสะท้อนใจกับงานดังกล่าว (ศรีอรุณ ตะโคตม , 2542 : 38)

2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของ "อนาจาร"

คำว่า "อนาจาร" พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2535 ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง ความประพฤติชั่ว ความประพฤติน่าอัปยศ ความประพฤตินอกกรอบนอกแบบ (2535 : 824)

ในทางกฎหมายอาญา คำว่า "อนาจาร" บัญญัติไว้ในมาตรา 278 และ 279 แต่ประมวลกฎหมายอาญาก็มิได้ให้คำจำกัดความไว้ว่าคืออะไร จึงต้องอาศัยคำพิพากษาของ ศาลฎีกาและความเห็นของนักกฎหมาย ได้ให้นิยามความหมายของคำว่าอนาจารไว้ดังนี้ คือ การประพฤตินอกแบบในลักษณะที่ไม่สมควรในทางเพศ เช่น การกอดปล้ำ หรือสัมผัสจับต้อง อวัยวะเพศของหญิง เป็นต้น การฝ่าฝืนของศีลธรรมอันดี การกระทำอันควรขายหน้า ต่อธารกำนัล เช่น เปลือยกายต่อหน้าคนอื่น การโชว์ลามก โชว์เปลือย เป็นต้น และไม่หมายความเฉพาะความโคหหรือการประเวณีเท่านั้น แต่รวมถึงการทำให้อัปยศขายหน้า ในทางเพศด้วย ดังนั้นแม้ผู้กระทำจะไม่มีจุดประสงค์ทางความโคหหรือการมารมณ ก็อาจจะเป็น การอนาจารได้ เช่น การกระทำเพื่อแก้แค้น ถ้าการกระทำนั้นได้กระทำต่อเนื้อตัวของบุคคล โดยตรงก็ถือว่าเป็นการอนาจารเพราะพิจารณาถึงพฤติการณ์ที่ปรากฏ เป็นการกระทำให้เกิด ความอัปยศในทางเพศ ไม่พิจารณาถึงมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำซึ่งเป็นเจตนาพิเศษ คงพิจารณา เพียงการกระทำที่ปรากฏออกมาภายนอก ซึ่งคนทั่วไปเห็นว่าเป็นการกระทำอนาจารหรือไม่ เท่านั้น บางกรณีไม่ถือว่าเป็นการอนาจาร เช่น การกอดปล้ำหญิงที่กระทำในพฤติการณ์ที่ แสดงว่าเป็นการกระทำในลักษณะทำร้ายร่างกาย มิใช่การกระทำในทางเพศตามที่ปรากฏ ให้เห็นอยู่ เช่น การกอดหญิงเพื่อให้รอดพ้นจากการถูกทำร้าย เป็นต้น ดังนั้น การจะพิจารณา ว่าสิ่งใดเป็นการอนาจารหรือไม่นั้นย่อมแล้วแต่พฤติการณ์เป็นเรื่อง ๆ ไป (ศรีอรุณ ตะโคตม , 2542 : 39-40)

คำว่าลามกและอนาจาร ตามความหมายโดยทั่ว ๆ ไปหรือตามความหมายและความเข้าใจของบุคคลส่วนใหญ่ จะหมายความอย่างเดียวกัน มิได้แยกจากกันเหมือนคำใน บทบัญญัติของกฎหมายอาญา ส่วนใหญ่มักจะกล่าวและเขียนติดกันเป็นคำเดียวว่า "ลามกอนาจาร" ซึ่งก็มีความหมายถึง การกระทำที่ไม่สมควรในทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำ

ต่อคนหรือแสดงออกในรูปของสิ่งของต่าง ๆ หากปรากฏออกมาในรูปของสื่อ เช่น ทางหนังสือหรือภาพยนตร์ก็มักจะเรียกว่าสื่อลามกอนาจาร (พิศิษฐ์ ขวาลาวัช , 2538 : 124)

2.3 หลักเกณฑ์การวินิจฉัยสื่อวัตถุหรือสิ่งลามก

หลักเกณฑ์การพิจารณาว่าสิ่งใดเข้าลักษณะลามกอนาจารหรือไม่นั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการควบคุมสื่อลามกอนาจารมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาและความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไปดังต่อไปนี้

2.3.1 แนวคำพิพากษาของศาลฎีกา และความเห็นของนักกฎหมาย ได้แก่

ก.แนวคำพิพากษาของศาลฎีกา ถือตามวิญญูชนผู้มีใจเคร่งต่อจารีตประเพณี โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยของโลก ถ้าวิญญูชนมีความรู้สึกน่าอัปยศ น่าอูดจาดบัดสี โน้มนำไปสู่กามารมณ์ ถือว่าเป็นสิ่งลามก (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 978/2492)

ข.สอาด นาวิเจริญ มีความเห็นว่า นอกจากจะใช้วิญญูชนวินิจฉัยแล้วจะต้องดูลักษณะของหนังสือประกอบด้วย ถ้าเป็นภาพที่ปรากฏในตำราแพทย์ ซึ่งแสดงถึงภาพของสัดส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ผู้พบเห็นย่อมไม่นึกอูดจาด อคธู แต่ถ้านำภาพนั้นมาพิมพ์ในหนังสือประเภทยั่วยุูกามารมณ์ย่อมถือได้ว่าเป็นภาพลามก (สอาด นาวิเจริญ , บันทึกทำคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1223/2508)

ค.คณิต ณ นคร มีความเห็นว่า สิ่งใดเป็นสิ่งอันลามกหรือไม่นั้นเป็นเรื่องยากที่จะวินิจฉัย เพราะเกี่ยวพันกับเรื่องศิลปะ การที่จะวินิจฉัยว่าสิ่งใดเป็นสิ่งอันลามกหรือไม่นั้นจึงมิใช่การพิจารณาว่าสิ่งนั้นฝาดฝืนความรู้สึกทางศีลธรรมโดยทั่วไปของวิญญูชน แต่ต้องพิจารณาว่าผู้ที่พบมีความเข้าใจทางศิลปะรู้สึกเช่นนั้นหรือไม่ ซึ่งอาจจะต้องพิจารณาเป็นราย ๆ ไป (คณิต ณ นคร , 2537 : 211)

จะเห็นได้ว่า การจะพิจารณาว่าสิ่งใดเข้าลักษณะลามกหรือไม่นั้นเป็นเรื่องยากที่จะวินิจฉัยได้ ซึ่งต้องใช้วิญญูชนที่มีความทันสมัยต่อเหตุการณ์และมีมาตรฐานทางศีลธรรมระดับกลางของสังคมปัจจุบัน ถ้าวิญญูชนเห็นว่าเป็นสิ่งที่น่าอูดจาด บัดสี ต่ำทราวม และมีจุดมุ่งหมายทางกามารมณ์แต่เพียงอย่างเดียว สิ่งนั้นก็เข้าลักษณะสิ่งลามก แต่ถ้าเป็นงานที่เข้าลักษณะเป็นศิลปะที่ผู้เสนอได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างงดงาม ประณีต โน้มนำใจให้ผู้พบเห็น สะเทือนอารมณ์ มิได้มีเจตนาช่วยยุูกามารมณ์ หรือเป็นงานที่เป็นวิชาการมิได้มีความมุ่งหมายที่จะช่วยยุูกามารมณ์งานดังกล่าวก็ไม่ถือว่าเป็นสิ่งลามก เช่น ในวรรณคดีมีการเปรียบเทียบลีลาการร่วมเพศเหมือนกับอาการบินของนกบางชนิดเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการไม่ถึงว่าเป็นสิ่งลามก หรือในหนังสือทางวิชาการ มีการกล่าวถึงวิธีการร่วมเพศและอันตรายจากการร่วมเพศ บางกรณี

แม้จะมีภาพประกอบแต่มุ่งหมายเพื่อจะให้ความรู้แก่นักศึกษาหรือประชาชนทั่วไปในเรื่องเพศศึกษา ซึ่งมีลักษณะเป็นวิชาการเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจและนำไปใช้ในการครองเรือนอย่างถูกต้อง แม้จะอธิบายอย่างชัดเจนถึงวิธีการร่วมเพศก็ไม่ถือว่าเป็นสิ่งลามก

2.3.2 แนวทางของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ได้วางระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ถือปฏิบัติดังต่อไปนี้ (กรมตำรวจ , 2525 : 348-352)

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์พิจารณาพิเคราะห์สาระหรือวินัยจ้อยคเนื้อเรื่อง ภาพการแสดงตามควรแก่สถานการณ์และสภาพสังคม ว่าควรจะตัดทอนหรือห้ามฉายทั้งเรื่องหรือไม่เพียงใด ตามหลักเกณฑ์แนวทางการตรวจพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. ประเภทยั่วยุกามารมณ์

ก. ให้พิจารณาความเป็นไปตามสภาพของสังคมปัจจุบัน ในเรื่องการยั่วยุกามารมณ์และลามกอนาจาร ให้เข้มงวดกวดขันตามกฎหมายอาญาและศีลธรรมอันดีตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ

ข. พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น แสดงการจับ ล้วง ลูบคลำ แม้ไม่ใช่ฉากในห้องนอนก็ควรห้าม หากเป็นการแสดงการกอดจูบด้วยความรักตามธรรมชาติก็ไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงสัดส่วนของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพยนตร์สารคดีชาวบาห์ลี แอฟริกาหรือลักษณะสมเหตุสมผลตามท้องเรื่อง เช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้ำ จิตรกรวาดรูปนางแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกน้ำรัดรูป เจตนาให้ดูสัดส่วนของหญิงโดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกในทางเพศก็ควรห้าม

ค. ให้พิจารณาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศซึ่งมิใช่เรื่องขู้สาวตามธรรมชาติของสังคม เช่น แสดงถึงความล้ำสอน ความมีเสรีในการสมสู่ทางเพศ หรือความวิปริตทางกามารมณ์ในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็นเรื่องที่อาจเป็นจริงอันเป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตามแต่อาจเป็นการรบกวนใจผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อมเสียต่อจารีตประเพณีวัฒนธรรม และศีลธรรมอันดี ควรพิจารณาห้ามฉายทั้งเรื่อง

2. ประเภททารุณ หวาดเสียว คือการกระทำอันทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีศีลธรรม

3. ประเภทการเมืองและความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ

ก. การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครอง
ของประเทศ หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

ข. การแสดงซึ่งอาจก่อให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐ หรือชาติ หรือพนักงานของรัฐ

ค. การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติหรือระหว่างชนชั้น
บุคคล

4. ประเภทเสื่อมเสียศีลธรรม วัฒนธรรมและความสงบเรียบร้อย

ก. การลบหลู่ประณินยวัตถุ หรือการกระทำอย่างใด ๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดี
ในทางศาสนาของชาติหนึ่งชาติใด

ข. หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ หรือประมุขของประเทศใดประเทศหนึ่ง

ค. เรื่องอันอาจกระทบกระเทือนหรือหมิ่นต่อสถาบันกษัตริย์

ง. ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ เช่น ลูกไม่เคารพบิดา
มารดา เป็นต้น

จ. วิธีของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายผิดจากธรรมดา หรือ
อาจเป็นเหตุให้เกิดการประทุษกรรมยิ่งขึ้น

ฉ. เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่างพោះนิสัยอันไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติใน
ทางชั่ว

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงการกำหนดขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง
เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ที่ได้ฉายให้ดูจริง ๆ จะต้องวินิจฉัย
ว่าตามรูปเรื่อนั้นสามารถเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้าย หรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ไม่ควรห้าม
ทั้งนี้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบทุก ๆ เรื่องไป

2.3.3 แนวทางของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้ทำการพิจารณาโดยอาศัยข้อมูลประกอบ
ความคิดเห็นจาก

1. แนวคำพิพากษาของศาลฎีกา
2. ความเห็นของผู้แทนรองอธิบดีกรมอัยการ
3. หลักเกณฑ์การพิจารณาสิ่งพิมพ์ยั่วยุของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
4. กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
5. ตัวอย่างรูปภาพเปลือยในลักษณะต่าง ๆ กัน
6. ความหมายของคำว่า "Nudism" และคำว่า "ภาพศิลปะ" ตามที่ได้มี

ผู้ให้คำจำกัดความไว้

คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ภาพที่จะขัดต่อ มาตรา 22 (3) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 ได้แก่ ภาพที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค , 2539 : 435-437)

1.ภาพที่เข้าลักษณะลามกอนาจาร ได้แก่

1.1 ภาพแสดงการร่วมเพศ คือภาพที่แสดงให้เห็นว่ากำลังมีการร่วมเพศระหว่าง ชายกับหญิงและรวมถึงภาพที่แสดงให้เห็นว่ากำลังมีการร่วมเพศระหว่างชายกับชาย (Homosexual) หญิงกับหญิง (Lesbian) หรือคนกับสัตว์ ไม่ว่าจะภาพนั้นจะแสดงให้เห็น อวัยวะเพศหรือไม่ก็ตาม เช่น ภาพชายกับหญิงกำลังร่วมเพศกัน ภาพหญิงกับหญิงร่วมเพศกัน โดยใช้อวัยวะเพศเทียม ภาพหญิงเปลือยกายกอดกับหญิง หรือภาพที่แสดงการร่วมเพศ อย่างวิดถาวร เป็นต้น ส่วนภาพชายกับหญิงที่ทำให้ผู้ดูเข้าใจได้เองว่า กำลังจะมีการร่วมเพศ ก็ถือว่าเป็นภาพที่เข้าหลักเกณฑ์ข้อนี้ ภาพบันทึกแสดงการร่วมเพศ เช่น ภาพศิลปกรรมของ อินเดียโบราณถ้านำไปใช้ในทางยั่วยุคมารมณณ์ก็ถือว่าเป็นภาพลามกอนาจาร

1.2 ภาพเล่าโลมกันจนเป็นที่เข้าใจได้ว่ากำลังร่วมเพศหรือกำลังจะร่วมเพศ ได้แก่ ภาพที่ทำให้ผู้ดูเข้าใจอย่างชัดแจ้งว่าจะมีการร่วมเพศกันต่อไปอย่างแน่นอน เช่น ภาพชาย นอนทับหญิงบนเตียงนอนแสดงการเล่าโลมกันจนเห็นได้ว่าจะมีการร่วมเพศกันต่อไป แม้หญิงจะ สวมเสื้อยกทรงมองไม่เห็นถันก็ตาม และภาพที่ชายยืนจูบชอกคอหญิง มือจับที่หน้าอก เป็นต้น

1.3 ภาพที่เจตนาแสดงให้เห็นอวัยวะเพศของชายหรือหญิง ซึ่งมีได้ใช้ในวิชาการ แพทย์หรือการศึกษา และไม่ได้อยู่ในเอกสารทางการแพทย์หรือการศึกษา หรือมิใช่ ภาพศิลปะ การพิจารณาภาพในกรณีนี้ต้องพิจารณาถึงสิ่งพิมพ์ประกอบภาพนั้นด้วยว่าผู้พิมพ์มี เจตนาแท้จริงในทางวิชาการแพทย์หรือการศึกษาหรือไม่

2.ภาพอันอาจเข้าลักษณะหรืออาจนำไปสู่ความเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีงามและ วัฒนธรรมแห่งชาติ ได้แก่

2.1 ภาพแสดงการเล่าโลมกันไม่ว่าผู้กระทำจะเป็นเพศเดียวกัน หรือต่างเพศกัน และไม่ว่าผู้กระทำจะมีเครื่องแต่งกายหรือไม่ก็ตาม คือ ภาพเล่าโลมกันจนเห็นได้ว่ากำลังมี ความรู้สึกทางกามารมณณ์ เช่น ภาพหญิงจูบกับหญิง และสีหน้าแสดงความรู้สึกทางกามารมณณ์

2.2 ภาพแสดงความต้องการทางกามารมณณ์ ได้แก่ ภาพที่แสดงให้ผู้ดูเข้าใจได้ว่า ผู้บันทึกกำลังมีอารมณ์ทางกามารมณณ์ เช่น ภาพหญิงนอนถ่างขามีสีหน้าแสดงความรู้สึก ทางกามารมณณ์ หรือภาพหญิงนอนบิดตัว มือจับที่หน้าอกตัวเอง เป็นต้น

2.3 ภาพที่แสดงการเปลือยกายเปลือยอกของหญิง ซึ่งไม่มีลักษณะเป็นศิลปะ เช่น ภาพหญิงแต่งชุดละครรำ สวมขลุ่ยแต่เปลือยอก ภาพดังกล่าวไม่ว่าจะมีการลบเลือนเฉพาะ

บริเวณปลายด้านหรือไม่ ก็ถือว่าอาจนำไปสู่ความเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีงามและวัฒนธรรม
แห่งชาติได้

ภาพบางภาพ เช่น ภาพเปลือยของมาริลีน มอนโร เป็นภาพแสดง
ความสวยงามของสตรีและเป็นภาพที่มีชื่อเสียงจนเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าเป็นภาพศิลปะไม่เข้า
หลักเกณฑ์ข้อนี้

ในการพิจารณาภาพดังกล่าว คณะอนุกรรมการ ฯ ได้คำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ประกอบ
ไปด้วย คือ

1.ภาพจากภาพวาด หรือภาพปั้นให้ถือเสมือนภาพถ่ายของบุคคลนั้นด้วย มี
ลักษณะที่ต้องการให้เห็นสตรีของบุคคล แต่ถ้าเป็นเพียงภาพการ์ตูนหรือภาพถ่ายเล่นที่ไม่มี
ลักษณะอุจาดจากบคดียังไม่ถือว่าเป็นภาพตามความหมายนี้

2.ภาพที่มองเห็นอวัยวะเพศได้แม้ไม่ชัดเจน

3.ภาพที่เป็นศิลปะได้แก่

3.1 ภาพที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นศิลปะ

3.2 ภาพที่ผู้ทำมีเจตนาให้เป็นศิลปะ โดยดูจากอารมณ์ที่แสดงออก หรือลักษณะ
ท่าทางในภาพนั้น

3.3 ภาพที่ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ทำ มีความงาม แสดงความรู้สึกมีชีวิต
ดูแล้วไม่พาให้จิตใจฝืดต่ำ

4.ภาพศิลปะที่นำไปใช้เพื่ออัยยุภาคมารมณถือว่ามีศิลปะภาพที่เป็นศิลปะ

2.4 กฎหมายควบคุมวัตถุหรือสิ่งลามกของประเทศไทย

การควบคุมวัตถุหรือสิ่งลามกในประเทศไทยนั้น มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อ
ควบคุมการผลิตและแพร่หลายของวัตถุหรือสิ่งลามกอยู่ในกฎหมายหลายฉบับซึ่งในกฎหมาย
บางฉบับก็มีการบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมวัตถุหรือสิ่งลามกโดยตรง เช่น ประมวลกฎหมาย
อาญา พระราชบัญญัติปราบการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พ.ศ. 2471 และ
ประกาศ คณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 42 ส่วนกฎหมายฉบับอื่นๆนั้น แม้มิได้
มีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่ามีบทบัญญัติในการควบคุมหรือสิ่งของลามกไว้โดยตรง แต่ก็มี
บทบัญญัติในการควบคุมการเผยแพร่วัตถุใดๆที่อาจก่อให้เกิดความเสื่อมเสียต่อศีลธรรมอันดี
ของประชาชนและมีสภาพบังคับในการป้องกันการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามก
ในประเทศไทยได้เช่นกัน อาทิ พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 พระราชบัญญัติควบคุม
กิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 เป็นต้น

2.5 พระราชบัญญัติปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุ อันลามก พ.ศ. 2471

พระราชบัญญัตินี้ เป็นการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมกฎหมายควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามกที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ได้แก่งกฎหมายลักษณะอาญา เพื่อให้ครอบคลุมลักษณะการกระทำผิดและประเภทของสิ่งของลามกให้ชัดเจนและกว้างยิ่งขึ้น นอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127

บทบัญญัติตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก พ.ศ.2471 นี้

มาตรา 3 ผู้ใด เพื่อประโยชน์หรือในการค้าขาย จำหน่าย หรือแสดงออกแก่สาธารณชน บังอาจทำ ทำให้มีขึ้น มีไว้ในครอบครอง นำหรือส่งเข้าจากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ พาไปทำให้แพร่หลาย ให้ยืม หรือยืมผู้อื่นให้นำหรือส่งเข้ามาจากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ หรือพาไป ซึ่งหนังสืออันบุคคลแต่งขึ้น ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งตีพิมพ์ขึ้น รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ลามก หรือวัตถุอันลามกอย่างอื่นก็ดี หรือประกอบกิจการหรือมีส่วนในกิจการเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งอันลามกดังกล่าว จะในทางสาธารณะหรือในส่วนตัวอันบุคคลก็ดี ท่านว่ามีความผิด ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 แห่งลักษณะกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่บัญญัติเพิ่มเติมลักษณะความผิดเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกและประเภทของวัตถุหรือสิ่งของลามกให้กว้างขึ้นอีกเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 ได้บัญญัติกำหนดประเภทของวัตถุหรือสิ่งของลามกไว้เฉพาะรูปภาพ หรือสมุด หรือสิ่งใดๆเท่านั้น ซึ่งพระราชบัญญัติการปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พ.ศ.2471 ได้กำหนดประเภทของสิ่งลามกไว้เพิ่มเติมดังนี้ หนังสืออันบุคคลแต่งขึ้น ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี ภาพโฆษณา สิ่งตีพิมพ์ รูปภาพ รูปถ่าย เครื่องหมาย ภาพยนตร์ลามก หรือวัตถุอันลามกอย่างอื่น

แต่ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับนี้มีเจตนารมณ์เพื่อเป็นการปราบปรามเท่านั้น มิใช่การปราบเพราะในชื่อพระราชบัญญัติใช้ว่า “ปราบ” ซึ่งอาจจะพิจารณาได้ว่าผู้บัญญัติกฎหมายนั้นทราบดีว่าวัตถุหรือสิ่งของลามกนั้นยังคงมีอยู่ในสังคมแต่ควรควบคุมไว้ในวงจำกัดมิให้มีการแพร่หลายหรือมีการค้าวัตถุลามกอย่างเสรีเท่านั้น

การกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ได้บัญญัติกำหนดลักษณะการกระทำ ความผิดเพิ่มเติมขึ้นจากที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 โดยบัญญัติเอาความผิดของบุคคลที่ทำให้มีขึ้นหรือมีไว้ในครอบครองไม่ว่าจะเป็นการนำหรือส่งเข้ามาจากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ หรือประกอบกิจการ หรือมีส่วนในกิจการเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งลามก

จะในทางสาธารณะหรือในส่วนเอกชนก็ดี ก็ถือว่ามีคามผิดฐานนี้ แต่ต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อประโยชน์หรือในทางการค้าจ่ายแจกหรือแสดงออกแก่สาธารณะชน พาไปทำให้แพร่หลาย ให้ยืม แม้แต่มีไว้เพื่อแจกจ่ายหรือเพื่อการแสดงออกซึ่งสิ่งดังกล่าวก็เป็นความผิดแล้ว แม้จะยังไม่ได้แจกหรือออกให้ใครดู หากมีเจตนาพิเศษเช่นนั้นความผิดย่อมสำเร็จทันที ข้อสังเกตคือพระราชบัญญัตินี้ได้ตัดคำว่าอาจารย์ออก ใช้คำว่า “ลามก” เพียงคำเดียว แต่ทั้งนี้ก็มีได้ให้คำนิยามว่า “ลามก” หมายถึงสิ่งใดเช่นกัน

ส่วนบทบัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

นอกจากนี้ พระราชบัญญัตินี้ยังได้บัญญัติกำหนดความผิดแก่บุคคลที่เป็นผู้ช่วยในการทำให้แพร่หลาย ซึ่งวัตถุหรือสิ่งของลามกไว้ในมาตรา 4

มาตรา 4 ผู้ใด เพื่อที่จะช่วยในการทำให้แพร่หลาย หรือช่วยในการค้าวัตถุอันลามกดังระบุไว้ในมาตรา 3 ก่อน บังอาจประกาศ โฆษณาหรือทำให้ทราบทั่วกันไปว่ามีบุคคลทำให้แพร่หลาย หรือทำการค้า ซึ่งวัตถุเช่นว่านี้ก็ดี หรือประกาศโฆษณา หรือทำให้ทราบกันไปโดยตรง หรือโดยทางอ้อมก็ดีว่า บุคคลอาจหาวัตถุอันลามกดังกล่าวนี้ได้โดยวิธีใด จะนี้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 ก่อน

โดยได้บัญญัติกำหนดเอาโทษบุคคลที่มีส่วนช่วยในการทำให้แพร่หลาย หรือช่วยในการค้าวัตถุอันลามกตามมาตรา 3 โดยวิธีประกาศโฆษณาหรือทำให้ทราบทั่วกันว่ามีบุคคลทำให้แพร่หลาย หรือทำการค้าขายซึ่งวัตถุลามก หรือโฆษณาว่า อาจหาวัตถุหรือสิ่งของลามกได้โดยวิธีใด จะเห็นได้ว่าผู้ที่ทำหรือเป็นตัวการนำ หรือส่งเข้ามาจากต่างประเทศ จะไม่ผิดตามมาตรานี้ แต่บุคคลที่จะมีความผิดตามมาตรานี้ หมายถึง บุคคลที่เป็นผู้ช่วยของบุคคลที่กระทำความผิดตามมาตรา 3 เท่านั้น โดยกฎหมายบัญญัติให้ต้องรับโทษเท่ากับบุคคลที่เป็นผู้ผลิตหรือจำหน่ายวัตถุหรือสิ่งของลามก

2.6 ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติขึ้นบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2500 โดยให้ยกเลิกกฎหมายลักษณะอาญา โดยบัญญัติความผิดเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของสิ่งลามกไว้ในลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ในมาตรา 287

มาตรา 287 ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้าเพื่อการจ่ายแจกหรือเพื่อการแสดงออกแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้นำเข้า หรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออก หรือ

ยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไป หรือยังให้พาไป หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่ง เอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกความ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก

(2) ประกอบการค้า หรือมีส่วน หรือเข้าเกี่ยวข้องกับการค้าเกี่ยวกับวัตถุอันลามก ดังกล่าวแล้ว จำหน่าย หรือแสดงออกแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งของเช่นว่านั้น

(3) เพื่อจะช่วยให้แพร่หลายหรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วโฆษณา หรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลกระทำอันเป็นความผิดตามมาตรา 287 หรือโฆษณา หรือโฆษณาว่าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใด

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ซึ่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 เป็นวัตถุแห่งการกระทำเปลี่ยนจากบุคคล ในมาตราก่อนๆ มาเป็นสิ่งของ และต่อมาได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย อาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525 ยกเลิกโดยมาตรา 6 ให้ใช้ความใหม่แทนโดยแก้ไขอัตราโทษให้ หนักขึ้น โดยมีเจตนารมณ์ที่จะลงโทษผู้ที่กระทำให้วัตถุลามกแพร่หลายออกไป โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการค้าหรือเพื่อแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงออกแก่ประชาชน

มาตรา 287 ตามประมวลกฎหมายอาญานี้ ได้นำบทบัญญัติตามมาตรา 3 และ มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติปราบปรามการให้แพร่หลาย และการค้าวัตถุอันลามก พ.ศ.2471 มา รวมกันบัญญัติเป็นความผิดเกี่ยวกับวัตถุอันลามกขึ้น โดยมีการบัญญัติเพิ่มเติมถึงวัตถุที่อาจเป็น สิ่งลามกได้คือ แถบบันทึกเสียง หมายถึง เทปบันทึกเสียง และเทปบันทึกภาพ หมายถึง เทปวีดีโอ เนื่องจากปรากฏว่าสิ่งดังกล่าวได้ผลิตขึ้นตามความเจริญของเทคโนโลยี นอกจากสิ่งสิ่งพิมพ์ ซึ่งต่อมาได้มีกฎหมายบัญญัติถึงวัตถุประเภทนี้ไว้ในกฎหมายเฉพาะ คือ พระราชบัญญัติควบคุม กิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. 2530

ความผิดตามมาตรา 287 นี้ บัญญัติกำหนดฐานความผิดไว้ 3 กรณีคือ

องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำ ในข้อที่ 1 คือ ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้า หรือ ยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออก หรือยังให้ส่งออกไปยังนอกราชอาณาจักร พาไป หรือยังให้ พาไป หรือทำให้แพร่หลายด้วยประการใด ๆ ซึ่งสิ่งลามก การทำหรือผลิต คือ ทำให้เกิดมีขึ้น เช่น เขียนหรือพิมพ์

มีไว้คือ ยึดถือไว้ ไม่ถึงต้องกับครอบครองหรือเป็นเจ้าของ เจ้าของอาจไม่ได้ยึดถือ หรือครอบครองก็ได้เป็นการมีไว้ แต่ครอบครอง ย่อมมีการยึดถืออยู่ในตัว จะยึดถือเองหรือใช้ คนอื่นยึดถือไว้ให้ก็เป็นยึดโดยคนอื่นนั้นเป็นเครื่องมือ

นำเข้าในราชอาณาจักร หมายถึง นำผ่านเข้ามาในเขตแดนอันแท้จริงตามมาตรา 4 วรรคต้น รวมทั้งน่านน้ำและแดนอากาศ แต่ไม่หมายความรวมถึงเรือไทย หรืออากาศยานไทย ณ

ที่อื่นตามมาตรา 4 วรรค 2 ซึ่งสมมติขึ้นเพื่อถือเป็นการกระทำในราชอาณาจักรในเมื่อการกระทำครบถ้วนแล้วเท่านั้น ยังให้นำเข้า คือ จัดให้มีการนำเข้า เช่น สั่งให้ส่งเข้ามา ส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร ก็ทำนองเดียวกับนำเข้า แต่ความหมายในทางตรงกันข้าม พาไปหรือยังให้พาไป คือ การนำเคลื่อนที่ไป ทำให้แพร่หลายโดยประการใดๆ คือ ส่งไปยังบุคคลอื่น หรือแสดงต่อบุคคลอื่น โดยเจตนา ด้วยหากไม่มีเจตนาที่จะแพร่ภาพลามกออกไปสู่สาธารณะก็ไม่ถือว่ามีคามผิด

วัตถุประสงค์ของการกระทำ คือ เอกสารตามมาตรา 1(7) อาจเป็นเรื่องแต่งสมมติขึ้นก็ได้ ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ อาจเป็นเอกสารหรือภาพ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ สิ่งอื่นใด เช่น รูปปั้นแสดงชายหญิงกำลังชำเรากันอยู่ หรือเอาไม้มาแกะสลักเป็นรูปของลับผู้ชายเป็นต้น วัตถุประสงค์ของการกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งอันลามก คือน่าอัปอาย ในทางเพศต่อหูตา น่าอุจจาตบัลลีย์ ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เป็นศิลปะอันแสดงถึงความงามและมีมือของศิลปิน

องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำในข้อที่ 2 คือ ประกอบการค้า หรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้า เพื่อความประสงค์แห่งการค้า คือการกระทำเพื่อหากำไรเป็นปกติธุระ มิใช่เป็นการกระทำครั้งหนึ่งครั้งเดียว อาจประกอบด้วยตนเองหรือเข้าเป็นหุ้นส่วนหรือช่วยทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นเป็นลูกจ้าง

วัตถุประสงค์ของการกระทำ คือวัตถุประสงค์หรือสิ่งของลามกตามลักษณะของวัตถุประสงค์หรือสิ่งของในข้อ 1 มิใช่ต้องเป็นสิ่งทีผลผลิตหรือนำเข้าตามมาตรา 1

เพื่อการจ่ายแจก หมายถึง การจ่ายแจกแก่ประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการให้เปล่าหรือเพื่อประโยชน์ตอบแทนก็ได้

เพื่อแสดงอวดประชาชน คือต้องเป็นการแสดงอวดแก่ประชาชนทั่วไปมิใช่แต่เฉพาะบุคคลบางคน เช่น เขามาดูกันเล่นระหว่างเพื่อนสองสามคนเท่านั้น การนำภาพลามกมาติดไว้ในห้องรับแขก ถือว่าเป็นการแสดงอวดแก่ประชาชนเหมือนกัน แต่การที่ติดไว้ในห้องนอนของตนเองมิใช่เพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ถึงแม้จะมีคนอื่นหลายคนเข้าไปเห็นก็ตาม การเก็บภาพลามกไว้ในบ้านเพื่อตนเอง ไม่เป็นความผิดตามมาตรา นี้ แม้จะเป็นการมีไว้ก็ตาม

การแสดงอวดแก่ประชาชนซึ่งภาพลามกนี้ การมีไว้ การทำ การผลิต ฯลฯ ซึ่งภาพลามกนี้ ผู้กระทำยังต้องมีเจตนาเพื่อใช้ในด้านยั่วยุกามารมณอยู่ด้วย จึงจะเป็นความผิดตามมาตรา นี้ ถ้าผู้กระทำเป็นอาจารย์สอนในวิชาการแพทย์ และได้สอนเกี่ยวกับวิชาดังกล่าวโดยไม่มี ความมุ่งหมายจะใช้เป็นเครื่องยั่วยุกามารมณแล้วผู้กระทำย่อมไม่มีความผิด แม้จะเป็นการเพื่อแสดงอวดแก่นักเรียนแพทย์ ซึ่งมีจำนวนหลายร้อยคนก็ตาม

องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำในข้อที่ 3 คือ โฆษณาไซข่าวว่าบุคคลใด ได้กระทำการในข้อ 1,2 หรือโฆษณาไซข่าวว่า วัตถุหรือสิ่งของลามกนั้นหาได้จากบุคคลใด หรือ โดยวิธีใด

ไซข่าว หมายความว่า แจ้งให้ทราบข่าวที่ได้รับมาต่อๆไป

องค์ประกอบความผิดทางจิตใจ ทั้ง 3 ข้อ คือ ต้องมีเจตนาตามมาตรา 59 หมายถึง การรู้ว่าวัตถุอันหนึ่งลามกหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมาย แต่สิ่งหรือวัตถุนั้นมีรูปร่างอย่างไรเป็นข้อเท็จจริงถ้าไม่รู้รูปลักษณะของวัตถุก็ไม่เป็นเจตนาตามมาตรา 59

นอกจากนี้ในข้อ 1 ต้องมีเจตนาพิเศษ คือ เพื่อความประสงค์แห่งการค้า คือ ทำเพื่อหากำไรเป็นปกติ หรือ โดยการค้า คือ การกระทำนั้นเองเป็นการค้า หรือเพื่อการแจกจ่าย คือ ส่งไปยังบุคคลอื่น หรือเพื่อแสดงอวดแก่ประชาชน คือ ให้บุคคลไม่จำกัดว่าผู้ใดโดยเฉพาะได้เห็น ไม่หมายความว่ารวมถึงให้บุคคลบางคนโดยเฉพาะได้ดู เช่น ให้เพื่อนดูเป็นต้น ในข้อ 3 ต้องมีเจตนาพิเศษคือ เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือช่วยกันค้าวัตถุหรือสิ่งลามก

มาตรา 287 นี้ได้บัญญัติเพิ่มโทษขึ้นจากเดิม มาตรา 240 แห่งกฎหมายลักษณะอาญาที่ให้จำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับไม่เกินกว่า 500 บาท ทั้งจำทั้งปรับ มาเป็นระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 6,000 บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

ข้อสังเกต คือ มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญาใช้คำว่า วัตถุหรือสิ่งของลามก แต่ก็ได้ให้คำนิยามว่า “ลามก” หมายถึงสิ่งใดเช่นกัน

2.7 พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.2484

พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 นี้ เป็นกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ (“สิ่งพิมพ์” หมายความว่า สมุด แผ่นกระดาษ หรือวัตถุใดๆที่พิมพ์ขึ้นรวมตลอดทั้งบทเพลง แผนที่ แผนที่ แผนผัง ภาพวาด ภาพระบายสี โบปประกาศ แผ่นเสียง หรือสิ่งอื่นใดอันมีลักษณะอันเดียวกัน) กฎหมายควบคุมสิ่งพิมพ์และหนังสือพิมพ์ของประเทศไทยนี้เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจรัฐในการควบคุมการเผยแพร่สิ่งพิมพ์ไปสู่สาธารณชน กฎหมายควบคุม สิ่งพิมพ์ฉบับนี้มีเจตนารมณ์เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของประเทศในทาง ปกครอง เนื่องจากสิ่งพิมพ์และหนังสือพิมพ์นั้นเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงประชาชนในยุคนั้นได้มาก ที่สุด

แต่พระราชบัญญัตินี้ ก็มีบทบัญญัติที่สามารถนำมาใช้เพื่อควบคุมการแพร่หลายของวัตถุหรือสิ่งของลามกได้เช่นกัน แม้ว่าบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนว่าเป็นการควบคุมวัตถุหรือสิ่งของลามกโดยตรง แต่ก็มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการห้ามพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่อาจจะ

ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามกโดยการพิมพ์ สิ่งพิมพ์ หรือหนังสือพิมพ์ ก็ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนด้วย จึงได้มี บทบัญญัติ ควบคุมบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสิ่งพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ ได้แก่ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา บรรณาธิการ เจ้าของหนังสือพิมพ์ ให้มีความรับผิดชอบในการผลิตสิ่งพิมพ์มิให้ขัดต่อ ศีลธรรมอันดีของสังคมไทย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติให้อำนาจรัฐในการควบคุมสิ่งพิมพ์ ซึ่งในมาตรา 9 มาตรา 9 เมื่อปรากฏว่าได้มีการโฆษณา หรือเตรียมการโฆษณาสิ่งพิมพ์ใด ๆ ซึ่ง เจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่าอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เจ้าพนักงานการพิมพ์อาจทำคำสั่งเป็นหนังสือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ หรือมีคำสั่งทั่วไปโดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือหนังสือพิมพ์รายวัน ห้ามการขายหรือแจกจ่ายสิ่งพิมพ์นั้น ทั้งจะ ให้อัดสิ่งพิมพ์หรือแม่พิมพ์นั้นด้วยก็ได้

ได้บัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์ ในการออกคำสั่งห้ามการขาย หรือ แจกจ่ายแม่พิมพ์นั้น หรือจะอัดสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์นั้นด้วยก็ได้ ถ้าเห็นว่าการโฆษณา หรือ การเตรียมการโฆษณาสิ่งพิมพ์ใด ๆ อาจจะขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

วัตถุหรือสิ่งลามกก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนเช่นกัน กฎหมายนี้จึงบัญญัติให้เจ้าพนักงานของรัฐ คือ เจ้าพนักงานการพิมพ์มีอำนาจยับยั้ง การขาย หรือ แจกจ่ายแม่พิมพ์นั้น แม้ว่าจะยังไม่ขายหรือจ่ายแจกแต่อยู่ในชั้นโฆษณา หรือเตรียมการโฆษณา สิ่งพิมพ์ก็มีคำสั่งห้ามได้ แต่ต้องทำคำสั่งเป็นหนังสือ ถึงผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ หรือ ถ้าเป็นคำสั่ง ทั่วไปก็ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา รวมทั้งมีอำนาจอัดสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์ได้

แม้ว่าสิ่งพิมพ์นั้นๆยังไม่ถึงขนาดเป็นวัตถุหรือสิ่งของลามกตามมาตรา 287 แห่ง ประมวลกฎหมายอาญาก็ตาม ถ้าหากว่าเจ้าพนักงานการพิมพ์เห็นว่าสิ่งพิมพ์ใดเข้าข่ายเป็น ภาพอนาจารที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนก็สามารถสั่งห้ามได้ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ ต้องการป้องกันมิให้มีการเผยแพร่ภาพหรือข้อความที่เป็นสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน แม้ว่าจะยังไม่ถือได้ว่าเป็นวัตถุหรือสิ่งของลามกเลยก็ตาม ซึ่งหากบุคคลใดฝ่าฝืนข้อห้ามตามมาตรา 9 มีความผิดต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

2.8 พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.2473 นี้เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการควบคุมภาพยนตร์ โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือได้มีการแสดงชักรวนหรือส่งเสริมให้มีการละเมิดศีลธรรม และบางเรื่องก็มีการรุนแรงหรือแฉะวิธีการกระทำผิดอาญา กฎหมายฉบับนี้จึงเป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการควบคุมภาพยนตร์ มิให้มีการแพร่ภาพที่ขัดต่อศีลธรรมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 ได้กำหนดให้ภาพยนตร์(“ภาพยนตร์” หมายความว่า फिल्म ไม่ว่าจะเป็ชนิดเนกาทีฟ หรือ โพสิทีฟ ซึ่งได้ถูกถ่าย อัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงเป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ หรือข้อความอันจักถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงได้ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกันและให้หมายความตลอดถึงฟิล์มซึ่งได้ถูกถ่าย อัด หรือทำด้วยวิธีใดๆให้ปรากฏสีเพื่ออัดลงในฟิล์มชนิดที่กล่าวข้างต้นด้วย

มาตรา 4 ท่านห้ามมิให้ทำหรือขายหรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศ กอปรด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีถึงแม้เพียงว่าการทำ หรือขาย หรือการแสดงภาพยนตร์ หรือประกาศนั้นๆน่าจะมีผลเช่นนั้น ท่านก็ห้ามดุจกัน ภาพยนตร์หรือประกาศที่ทำในพระราชอาณาจักร ถ้ามีลักษณะหรืออาจมีผลเช่นนั้นไว้ ท่านห้ามมิให้นำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักร) นั้นต้องไม่มีลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดี ตามที่มาตรา 4 ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดทำหรือ ขาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศอันมีลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือ ศีลธรรมอันดี แม้ว่าเป็นเพียงว่าการทำ หรือขาย หรือแสดงภาพยนตร์ หรือประกาศนั้นๆ หากน่าจะมีผลเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ก็ถือว่าเป็นความผิดตามมาตรานี้แล้ว นอกจากนี้แล้วหากภาพยนตร์หรือประกาศที่ทำขึ้นในประเทศไทย ถ้ามีลักษณะหรืออาจมีผลเป็นการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ก็ห้ามมิให้นำภาพยนตร์นั้นออกไปนอกประเทศเช่นกัน หากบุคคลใดฝ่าฝืนต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมภาพยนตร์นี้เป็นกฎหมายฉบับหนึ่งที่มีเจตนารมณ์เพื่อควบคุมมิให้วัตถุหรือสิ่งของลามกได้แพร่หลายออกไปสู่สาธารณชนในรูปของภาพยนตร์ ซึ่งหากมีการแพร่ภาพอันลามกในภาพยนตร์แล้วก็เป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา และตามพระราชบัญญัติปราบการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พ.ศ. 2471 ด้วย เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวทั้งสองฉบับได้บัญญัติเกี่ยวกับความผิดฐานเผยแพร่ภาพอันลามกทางภาพยนตร์อยู่แล้ว ซึ่งเป็นการกระทำกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท

แต่กฎหมายเพื่อควบคุมการเผยแพร่สิ่งลามกทางภาพยนตร์ก็เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการป้องกัน โดยการกำหนดให้เจ้าพนักงานของรัฐมีอำนาจในการตรวจสอบภาพยนตร์ที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรหรือจะส่งออกปจากราชอาณาจักรได้ เพื่อป้องกันมิให้มีการนำเอาภาพยนตร์อันลามกเข้ามาในประเทศหรือส่งภาพยนตร์อันลามกออกไป อันจะเป็นการทำให้ประเทศไทยต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงได้

2.9 พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. 2530

พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ.2530 นี้ มีวัตถุประสงค์ในการควบคุม “เทปหรือวีสดูโทรทัศน์” “เทปหรือวีสดูโทรทัศน์” หมายความว่า

(1) วัสดุที่เคลือบด้วยสารแม่เหล็กหรือสารอื่นใดซึ่งได้บันทึกภาพหรือถ่ายทอดภาพโดยการเปลี่ยนสัญญาณเป็นกระแสไฟฟ้า หรือ

(2) วัสดุอย่างอื่นใดซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใดๆ ให้เป็นเรื่องเหตุการณ์ รูป ข้อความ หรือเกมการเล่น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

โดยวัสดุดังกล่าวสามารถจัดถ่ายทอดออกเป็นภาพหรือเสียง หรือทั้งภาพและเสียงได้ในลักษณะต่อเนื่องกันไปด้วยเครื่องเทปโทรทัศน์ เครื่องถ่ายทอดวีสดูโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพ หรือเครื่องกลไกอย่างอื่นทำนองเดียวกัน เพราะเทปและวีสดูโทรทัศน์ที่ไม่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ อาจมีการแพร่ภาพที่เป็นารขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนได้ แต่เนื่องจากเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ไม่ใช่ภาพยนตร์ตามความหมายของพระราชบัญญัติภาพยนตร์พุทธศักราช 2473 ซึ่งถ้าไม่มีการควบคุมกิจการดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่เยาวชนและ ศีลธรรมอันดีของประชาชนได้ (อิทธิพล ยินดี และวันชัย จิรวัดน์วงศ์ , 2533 : 144-145)

พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ.2530 ได้กำหนดให้เทปและวีสดูโทรทัศน์นั้นต้องไม่มีลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดี

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์นี้ ก็เป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งที่สามารถนำมาใช้เพื่อควบคุมการผลิตและเผยแพร่สิ่งลามกได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในปัจจุบันวัตถุหรือสิ่งของลามกมักจะเผยแพร่ในรูปแบบของภาพยนตร์โดยผ่านเทปหรือวีสดูโทรทัศน์หรือที่เรียกกันทั่วไปว่าวิดีโอเทป ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างมาตรการป้องกันพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 มาตรา 30 จึงได้กำหนดมอบอำนาจให้รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจในการสั่งห้ามมิให้มีการขายเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ในสถานที่ใดๆ หรือห้ามนำเข้าซึ่งเทปหรือวีสดูโทรทัศน์ใดๆ อันมีลักษณะเข้าข่าย

เป็นการบ่อนทำลาย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หากผู้ใดทำการฝ่าฝืนต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ (มาตรา 41 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 30 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกิน 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ)

2.10 พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530

พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อควบคุมการเผยแพร่ข้อความหรือภาพผ่านสื่อทางด้านวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อป้องกันมิให้มีการเผยแพร่ข้อความหรือภาพใด ๆ ทางวิทยุกระจายเสียง หรือวิทยุโทรทัศน์ (“วิทยุกระจายเสียง” หมายความว่า การส่งหรือการรับเสียง ด้วยคลื่นแอมตรเซียน “วิทยุโทรทัศน์” หมายความว่า การส่งหรือการรับภาพนิ่ง หรือภาพเคลื่อนไหวในลักษณะไม่ถาวรด้วยคลื่นแอมตรเซียน) อาจเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน โดยกำหนดห้ามมิให้ผู้ใดส่งวิทยุกระจายเสียงหรือวิทยุโทรทัศน์เพื่อให้บริการแก่สาธารณชน หรือแก่ชุมชน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตให้ดำเนินการส่งวิทยุกระจายเสียงหรือบริการวิทยุโทรทัศน์จากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเท่านั้น

หากผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับเป็นรายวันอีกวันละ 2,000 บาทจนกว่าจะดำเนินการให้ถูกต้อง

พระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ.2498 ได้บัญญัติเพื่อควบคุมรายการที่จะออกอากาศไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 14

กฎกระทรวงฉบับที่ 14 ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 หมวด 4 การควบคุมการโฆษณาและการบริการธุรกิจ

ข้อ 21 ในการโฆษณาและการบริการทางธุรกิจ ผู้รับใบอนุญาตจะต้องกระทำในลักษณะดังต่อไปนี้

(2) ไม่ขัดต่อศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของไทย หรือไม่ส่งภาพจนเกินไปในทางลามกอนาจาร

(8) ไม่ใช่ข้อความสองแง่สองง่าม ที่มีความหมายหยาบคาย หยาบโลน หรือไม่เป็นภาพหรือข้อความที่ยั่วยุ กามารมณ์และลามกอนาจาร

โดยบัญญัติว่ารายการที่จะออกอากาศโดยส่งทางวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ได้จะต้องไม่เป็นการแสดงออกที่ขัดต่อศีลธรรม วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชาติ หรือไม่เป็นการแสดงออกทางยั่วยุ กามารมณ์ หรือลามกอนาจาร และการโฆษณาและการบริการทางธุรกิจทางวิทยุโทรทัศน์ของผู้รับใบอนุญาตจะต้องไม่ขัดต่อศีลธรรมและ

วัฒนธรรมอันดีงามของไทย หรือไม่ส่อภาพพจน์ไปในทางลามกอนาจารและไม่ใช้ข้อความสองแง่สองง่ามที่มีความหมายหยาบคาย หยาบโลน หรือไม่เป็นภาพ หรือข้อความที่ยั่วยุ กามารมณ์และลามกอนาจาร

กฎหมายว่าด้วยการควบคุมกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งที่มีบทบัญญัติในการควบคุมการเผยแพร่ข้อความหรือภาพอันเป็นวัตถุหรือสิ่งของลามก ผ่านทางระบบวิทยุหรือระบบโทรทัศน์ แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับนี้ก็ได้มีบทบัญญัติในการควบคุมสิ่งลามกโดยตรง เพียงแต่มีการกำหนดห้ามมิให้มีการแสดงออกทางยั่วยุ กามารมณ์หรือลามกอนาจารและกำหนดห้ามมิให้ มีการโฆษณาที่ขัดต่อศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของไทย หรือต้องไม่ส่อภาพพจน์ไปในทางลามกอนาจาร

2.11 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการ คุ้มครองสิทธิของประชาชนเพื่อมิให้ประชาชนทั่วไปซึ่งเป็นผู้บริโภคตกเป็นผู้เสียหายเปรี๊ยะบ ในการบริโภคสินค้าและบริการ เนื่องจากผู้ผลิตสินค้าและการบริการอาจใช้สื่อในการโฆษณาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้โฆษณาคุณภาพของสินค้าและการบริการที่เกินความเป็นจริง หรือมีการโฆษณาอันเป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค , 2539 : 5-6)

ดังนั้นพระราชบัญญัตินี้ จึงได้บัญญัติกำหนดให้การโฆษณาทางสื่อโฆษณา (“โฆษณา” หมายความว่าถึง การกระทำการไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า “สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อโฆษณาเช่น หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ไปรษณีย์โทรเลข โทรทัศน์ หรือ ป้าย) จะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมส่วนรวม ทั้งนี้ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้า หรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการโดยให้ถือว่าข้อความที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้ เป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมส่วนรวม ได้แก่ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

เพื่อให้การควบคุมโฆษณาเป็นไปโดยไม่ขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรม และวัฒนธรรมอันดีของชาติ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจึงได้มีคำสั่งที่ 12/2523 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2523 และคำสั่งที่ 14/2523 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2523 แต่งตั้งคณะกรรมการ

พิจารณาแนวทางเพื่อกำหนดมาตรฐานการพิจารณาภาพอันเข้าข่ายเป็นการลามกอนาจาร ตามกฎหมายโดยอาศัยข้อมูลประกอบความคิดเห็นจาก แนวคำพิพากษาฎีกา ความเห็นของผู้แทน รองอธิบดีกรมอัยการ หลักเกณฑ์การพิจารณาสิ่งพิมพ์ ยั่วยุการมรณณ์ของกรมตำรวจ กฎหมายต่างๆที่ เกี่ยวข้อง ตัวอย่างรูปภาพเปลือยไปในลักษณะต่างๆกัน ความหมายของคำว่า “Nudism” และคำว่า “ภาพศิลปะ” ที่ได้มีผู้ให้คำจำกัดความไว้ นำมาเป็นแนวทางในการควบคุม การโฆษณาให้เป็นการเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีของชาติ

กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคนี้เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ ในการคุ้มครองประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคมิให้ต้องตกเป็นผู้เสียหายเปรียบจากการโฆษณาชวนเชื่ออัน เป็นการเอาเปรียบประชาชน ซึ่งก็ได้วางหลักเกณฑ์ขยายขอบเขตในการควบคุมการโฆษณา อันสื่อไปในทางกามารมณณ์ไว้ด้วยเนื่องจากเห็นว่า หากปล่อยให้มีการโฆษณาใดๆอันเข้าข่าย เป็นการลามกแล้วจะทำให้เสื่อมเสียต่อสังคมส่วนรวมได้ ซึ่งคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาก็ได้ มีการศึกษาเพื่อได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาว่าด้วยวัตถุหรือสิ่งของใดๆเป็นสิ่งลามกที่ ต้องห้ามมิให้ทำการโฆษณาเผยแพร่ไปสู่สาธารณชน ซึ่งนับได้ว่าหลักเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้นี้ เป็นการกำหนดเพื่อให้ คำนิยามศัพท์ คำว่า “สิ่งของลามก” ไว้อย่างชัดเจนมากที่สุดเท่าที่ได้มี การศึกษามา

2.12 แนวความคิดเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ลามก (Pornography)

เรื่องทางเพศที่เป็นปัญหาสังคมอีกเรื่องหนึ่งซึ่งมีพฤติกรรมอันคลอนระเบียบวินัย ของสังคม คือ เรื่องของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในสังคมร่วมศตวรรษมาแล้ว ซึ่งเป็น การให้บริการขายภาพการ์ตูนลามกที่ปกปิดซ่อนเร้น แต่ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาเรื่องของ สื่อสิ่งพิมพ์ลามกกลายเป็นปัญหาสังคม เนื่องจากมีการขยายขอบเขตความเบี่ยงเบนออกไปอย่าง กว้างขวาง โดยเปิดเผยแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน จนกระทั่งต้องย้อนกลับมาพิจารณาพิจารณาว่า สิ่งใดที่สมควรอนุญาตให้ตีพิมพ์เผยแพร่ได้ และมากน้อยเพียงใด

สื่อสิ่งพิมพ์ลามก ได้แก่ หนังสือ ภาพยนตร์ วิดีโอเทป ฯลฯ เกี่ยวกับเรื่อง ทางเพศที่จัดทำขึ้นเพื่อกระตุ้น เร้าอารมณ์ และเสริมสร้างจินตนาการที่มากเกินไปจนสมควรแก่ พฤติกรรมทางเพศตามปกติ สื่อสิ่งพิมพ์ลามกเหล่านี้สามารถช่วยลดปลดปล่อยแรงขับทางเพศให้ ผู้อ่าน หรือผู้ชมได้ โดยเฉพาะพวกผู้ชาย ขณะเดียวกันก็สามารถผลักดันให้ผู้ชายมีพฤติกรรม ทางเพศที่วิตรถารเกินสมควรได้

2.13 สื่อสิ่งพิมพ์ลามกในสายตาของสังคม

นักสังคมวิทยาส่วนใหญ่ระบุว่า สื่อสิ่งพิมพ์ลามกเป็นปัญหาสังคม มิใช่เพราะสิ่งดังกล่าวไปกระทบกระเทือนธรรมเนียมปฏิบัติที่ดำรงของสังคมในเรื่องเพศ แต่เป็นเพราะสิ่งดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อเพื่อนบ้านที่วงการธุรกิจประเภทนี้เข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธด้วย ขณะที่นักสังคมวิทยาบางคนระบุว่า บรรดาสื่อสิ่งพิมพ์ลามกเหล่านี้ทำให้ค่านิยมทางด้านศีลธรรมจรรยาของชาวอเมริกันเปลี่ยนแปลงไป แต่เมื่อกฎหมายถูกใช้เป็นเครื่องมือในการรักษาปรัชญาทางจารีตประเพณี จึงมิได้ตั้งอยู่บนรากฐานการกำหนดนโยบายทางสังคมที่เหมาะสมสำหรับสังคมอย่างแท้จริง และมีผลให้เรื่องดังกล่าวกลายเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนและเป็นปัญหาสังคมไปในที่สุด (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543 : 15)

2.14 สื่อสิ่งพิมพ์ลามกกับการตรวจตราของเจ้าหน้าที่

ในสหรัฐอเมริกามีการถกเถียงเรื่องนี้กันมาก ว่าควรมีการตรวจตราและกำหนดขอบเขตความเหมาะสมของสื่อ สิ่งพิมพ์ที่น่าออกเผยแพร่หรือไม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่มีหลักประกันสิทธิเสรีภาพของสื่อมวลชนไว้ ฝ่ายที่เห็นว่าควรชี้แจงความเหมาะสมให้เหตุผลว่าสื่อสิ่งพิมพ์เหล่านี้ทำลายคุณค่าของศิลปะ และวรรณกรรมที่มนุษยชาติได้สร้างสรรค์ขึ้นอย่างวิจิตรบรรจงลงอย่างสิ้นเชิง และทำให้เด็กใจแตกก่อนวัยอันสมควร ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าการอ่านหรือชมภาพเหล่านี้เป็นสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งแต่ละคนมีเจตน์จำนงอิสระที่จะใช้ดุลพินิจเลือกบริโภคข้อมูลได้ด้วยตนเอง จึงมิได้ทำอันตรายต่อสังคมแต่อย่างใด สังคมจึงไม่ควรห้ามปราม ออกกฎหมายมาบังคับ หรือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่อย่างใด เมื่อไม่ต้องปิดบังซ่อนเร้น ผู้บริโภคก็จะเบือนหน้าไปเองในที่สุด และหันมานิยมชมชอบสิ่งอื่น ๆ ที่สนุกสนานต่อไป

ในสังคมที่ชายเป็นใหญ่ เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ฝ่ายชายกำหนด โดยความเชื่อทั้งหมดถูกตอกย้ำ ถูกทำให้เชื่อ และถูกทำให้ชอบธรรมด้วยสื่อมวลชน ผ่านความบันเทิงเรีงรมย์ทุกรูปแบบทั้งภาพยนตร์ ละคร เพลง ฯลฯ รวมทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ลามกซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในสังคมเรา รวมทั้งนำเสนอภาพของผู้หญิงที่เป็น “วัตถุทางเพศ” (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543 : 16)

Diana Russel (อ้างในจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543 : 16) ได้ศึกษาวิจัยและประมาณการว่ามีคดีข่มขืนในสหรัฐอเมริกา ประมาณ 1 ล้านคดีที่เกิดขึ้น เพราะการข่มขืนหรือได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากการดูสื่อสิ่งพิมพ์ลามก ซึ่งสิ่งดังกล่าวกระตุ้นให้ผู้ชายมองเห็นผู้หญิงในฐานะ “วัตถุทางเพศ” และการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นเป็นพฤติกรรมที่แสนธรรมดาของผู้ชายสื่อทั้งที่เป็มากและน้อย ในการ์ตูน นิตยสาร ภาพยนตร์ หรือวิดีโอ ก็สามารถปลุกความก้าวร้าว

และส่งผลกระทบอันรุนแรงต่อผู้หญิงได้ทั้งนั้น ภาพที่วับ ๆ แวม ๆ เป็นการลดทอนบทบาทของผู้หญิงให้มีคุณค่าเพียงแค่สร้างความพึงพอใจในทางเพศให้แก่ผู้ชาย ส่วนภาพที่โป๊มากยิ่งกตซึ่งผู้หญิงให้ต่ำลงโดยทำให้รู้สึกว่าหน้าที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงในทางเพศ และใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้นเป็นเพียงเรื่องธรรมดา ๆ

คณะกรรมการอัยการแห่งสหรัฐอเมริกาที่รับผิดชอบเรื่องสื่อสิ่งพิมพ์ลามกเปิดเผยในรายงานเดือนกรกฎาคม ปี 1986 ว่า ภาพเปลือยนั้น “มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงทางเพศ การข่มขู่ทางเพศ และความก้าวร้าวทางเพศอันไม่พึงประสงค์” (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543 : 16)

ระหว่างปี ค.ศ.1965-1974 มีสถิติคดีการฆ่าข่มขืนเพิ่มขึ้นอย่างน่าตกใจในประเทศที่มีการเปิดฉายภาพยนตร์เรตเอ็กซ์โดยเสรี ซึ่งรวมถึงสหรัฐอเมริกา อังกฤษ เดนมาร์ก ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543 : 16)

ในสหรัฐอเมริกา มีอัตราการแพร่หลายของสื่อสิ่งพิมพ์ลามกสูง มีแนวโน้มของสถิติคดีข่มขืนสูงตามไปด้วย ซึ่งรายงานจากตำรวจบอกรัดใจกันว่า มักจะพบสื่อสิ่งพิมพ์ลามกชนิดใดชนิดหนึ่งในครอบครองของผู้ต้องหาคดีข่มขืนเสมอ

ความสอดคล้องกันของงานวิจัยทั้งหลายนี้ ชี้ให้เห็นว่าการลดอัตราการเกิดคดีข่มขืนนั้นจำเป็นต้องขจัดสื่อสิ่งพิมพ์ลามกซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนการใช้อำนาจและความรุนแรงของผู้ชายต่อผู้หญิงให้หมดไปด้วย

2.15 เพศพาณิชย์กับทุนนิยม

ยศ สันตสมบัติ กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศ ในการสัมมนาเรื่อง “ทิศทาง การวิจัยพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทย” ว่าระบบทุนนิยมทำให้ทัศนคติและบรรทัดฐานเรื่องเพศเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จากเดิมที่เคยเชื่อว่า เรื่องเชีกร์เป็นเรื่องปกปิด เปลี่ยนแปลงไปสู่ความคิดที่ว่า เรื่องเชีกร์เป็นเรื่องบริโภคนิยม ไม่เพียงเฉพาะการค้าประเวณีเท่านั้น แต่รวมถึงธุรกิจสื่อสิ่งพิมพ์ลามกต่าง ๆ ด้วย (อ้างใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย , 2543 : 16)

การพัฒนาประเทศในช่วงที่ผ่านมา ทำให้วิถีคิดและมุมมองเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงไปโดยมีความหลากหลายมากขึ้น แบ่งเป็นกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่

- กลุ่มประเพณีนิยม ยังคงยึดติดกรอบความคิดเก่า ๆ และมาตรฐานเดิม ๆ คือ มองผู้หญิงเป็นกุลสตรี
- กลุ่มอำนาจนิยม คือ กลุ่มผู้ชายที่สืบสานการมองผู้หญิงว่าเป็นดอกไม้เป็นวัตถุ จึงเอารัดเอาเปรียบ แสวงหากำไรจากผู้หญิง

● **กลุ่มนายทุน** มุ่งด้กตวงผลกำไรจากอุตสาหกรรมเจริญมย์ มองเจ็กรึในแง่ของการลงทุนที่เป็นปัจจัยสร้างความร่ำรวย จึงไม่คิดถึงศีลธรรมแต่มองว่าเป็นการค้าชนิดหนึ่ง

● **กลุ่มคลังวัฒนธรรมตะวันตก** เป็นพวกหัวสมัยใหม่ที่ยึดติดรูปแบบของต่างชาติไม่เข้าใจรากเหง้าของขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ทันสมัยแต่ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง และไม่ได้คิดถึงความแตกต่างของสังคมไทยกับตะวันตก

● **กลุ่มเหยื่อของการพัฒนา** ในที่สุดจะมีกลุ่มหนึ่งที่ตกเป็นเหยื่อของการพัฒนา ได้แก่ คนชนบทที่ถูกล่อลวงมาเป็นโสเภณี เด็กเร่ร่อน ซึ่งมีวิถีชีวิตเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างไป

3.แนวคิดเกี่ยวกับความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ในหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ

ความสัมพันธ์ของการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจกับสถานการณ์อาชญากรรม ซึ่งอันเป็นผลกระทบต่อสังคมทั่วไป ซึ่ง เจมส์ คิว วิลสัน (James Q. Wilson) อ้างถึงใน ประเสริญ เมฆมณี (ประเสริญ เมฆมณี , 2539:145-147) พบว่าอาชญากรรมได้ก่อให้เกิดความสูญเสียต่อบุคคลและสังคมโดยตรง และวิธีการรณรงค์ป้องกันปราบปรามอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับกระบวนการบังคับใช้กฎหมายที่ตั้งมั่นอยู่บนพื้นฐานความสัมพันธ์เกี่ยวข้องระหว่างตำรวจกับประชาชนใน 4 กรณี ดังนี้

1. การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมริเริ่มโดยตำรวจ อาชญากรรมประเภทที่ตำรวจเป็นผู้ริเริ่มป้องกันปราบปรามโดยตรง ได้แก่ อาชญากรรมทรงอิทธิพลต่างๆ เช่นการลักลอบเล่นการพนัน การจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ การลักลอบการค้าของเถื่อน เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการรักษาความสงบเรียบร้อยและความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย ซึ่งความสำเร็จในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมดังกล่าวนี้ จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับความร่วมมือของประชาชน ลักษณะนิสัยของชุมชนท้องถิ่นรวมถึงสมรรถภาพและความซื่อสัตย์สุจริตของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติหน้าที่ประกอบด้วยกันอย่างใกล้ชิด

2. การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมริเริ่มโดยการแจ้งความ ได้แก่ ประชาชนหรือ ผู้เสียหายจากอาชญากรรมที่แท้จริง หรือผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้ได้รับความเสียหายที่แท้จริงนั้นเป็นผู้แจ้งความหรือร้องทุกข์ต่อตำรวจ เพื่อให้ตำรวจดำเนินการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมอันเป็นผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยและผาสุกของสังคม เช่น การปล้นทรัพย์ การลักทรัพย์ ย่องเบา ชูเหี้ยม กระโชก หรือการข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น มาตรการสำคัญ

ในการปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้ของตำรวจขึ้นอยู่กับการจัดกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจท้องที่พอเพียงเหมาะสม การเร่งรัดติดตามจับกุมผู้กระทำผิดได้โดยรวดเร็ว การสืบสวนสอบสวนดำเนินคดีด้วยความถูกต้องเที่ยงธรรม เป็นต้น

3. การป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมริเริ่มโดยเหตุผลเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม การปฏิบัติภารกิจของตำรวจในกรณีนี้ เป็นการควบคุมปกป้องคุ้มครองตัดโอกาสช่องทางมิให้บุคคลที่มีแนวโน้มหรือพฤติกรรมเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมได้ไปกระทำผิด หรือก่อความสงบสุข และประพฤติดัดข้อชนบทรรมนิยมระเบียบแบบแผนและศีลธรรมอันดีงามของชุมชน นับเป็นภารกิจที่ยุ่งยาก จำเป็นต้องใช้ความอดทนหนักแน่น และตำรวจผู้ปฏิบัติหน้าที่จะต้องได้รับการฝึกฝนศิลปะ การปฏิบัติต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมทำนองก่อความสงบสุข และสร้างปัญหาการปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ตำรวจอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากเป็นการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลผู้มีระดับความประพฤติอันยากต่อการแก้ไข

4. การป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ริเริ่มโดยประชาชนร้องขอความคุ้มครองจากตำรวจ การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจในกรณีนี้นับเป็นการปฏิบัติหน้าที่อำนวยความสะดวกและความผาสุกปลอดภัยแก่ประชาชนอย่างแท้จริง โดยประชาชนผู้เดือดร้อนจะเป็นผู้ร้องขอความช่วยเหลือจากตำรวจให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์ภัย หรือเป็นคนกลางตัวแทนไกล่เกลี่ยกรณีข้อพิพาทส่วนบุคคลหรือข้อขัดแย้งในสังคม อันเป็นประจักษ์พยานแสดงให้เห็นว่า ตำรวจเป็นสัญลักษณ์แห่งการรักษาความสงบสุขของประชาชนที่จำเป็นอย่างยิ่ง

สถาบันสุขภาพจิตแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (U.S. National Institute of Mental Health) อ้างถึงใน ประเสริฐ เมฆมณี (2539:150-153) โดยได้วิจัยจำแนกลักษณะนิสัยพฤติกรรมต่างๆของผู้กระทำผิดต่างๆ (The Preliminary Typology) ซึ่งได้สรุปรวมไว้ 4 ประเภท ดังนี้คือ

1) ผู้กระทำผิดประเภทชอบการสังคม (The Prosocial Offender) เป็นผู้กระทำผิดที่มีลักษณะพฤติกรรมเช่นเดียวกับบุคคลที่ปกติธรรมดา และมีความเคารพต่อระเบียบวินัยส่วนมากมักจะได้แก่ ผู้กระทำผิดอาชญากรรมประเภทร้ายแรงแบบบันดาลโทสะ เช่น ฆ่าคนตายหรือทำร้ายร่างกายบาดเจ็บสาหัส ในบางโอกาส ผู้กระทำผิดประเภทนี้ อาจแสดงอารมณ์ต่อต้านการถูกจับกุม หรือถูกควบคุม เนื่องจากไม่สามารถระงับอารมณ์โกรธที่คั่งค้างหลงเหลืออยู่ หรืออาจเป็นผู้ที่มีความตื่นเต้นเกินควร หรือเป็นพวกโศกเศร้าเหงาหงอยบางขณะ เป็นต้น บุคคลประเภทนี้จัดอยู่ในจำพวกผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเป็นผู้ร้ายแท้จริง เพื่อหวังผลในการควบคุมและอบรมต่อไป

2) ผู้กระทำผิดประเภทปฏิปักษ์ต่อสังคม (The Antisocial Offender) เป็นผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมเลียนแบบอย่างของอาชญากรที่มีลักษณะนิสัยกระด้างกระเดื่องเป็นปฏิปักษ์ก้าวร้าว (Impulsive) ขาดการยับยั้งชั่งใจ (Under Inhibited) และมักจะปฏิเสธความหวังดี

ของผู้อื่น หรือปฏิบัติตนแหกคอกนอกกลุ่มนอกทาง(Negativistic) อยู่เสมอ จากการสืบประวัติดั้งเดิมของผู้กระทำผิดประเภทนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้มาจากครอบครัวยากจน หรือประสบความผิดหวังในชีวิต และมีประวัติการกระทำผิดทางยุทธอาชญากรรมมาก่อน การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดดังกล่าวจะต้องใช้วิธีการแยกอบรมแก่ไข่ออกเป็นกลุ่มๆ เพื่อให้ผู้ที่ถูกกระทำผิดเหล่านี้รู้สึกรับผิดชอบต่อหมู่คณะและมีความสำนึกผิดโดยอาศัยกระบวนการพัฒนาจิตใจของตนเองประกอบกันไปด้วย

3) ผู้กระทำผิดประเภทแปลกปลอมสังคม (The Pseudosocial Manipulator) เป็นผู้กระทำผิดที่ไม่สามารถปรับสภาพมาตรฐานความประพฤติให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตโดยปกติในระบบจารีตประเพณีดั้งเดิม หรือเป็นผู้ที่มีความรู้สึกตำหนิตัวเอง หรือมีอารมณ์จุนเจียวไม่แน่นอนหวั่นไหวอยู่เสมอ ส่วนใหญ่เป็นผู้กระทำผิดที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและเป็นผู้ที่ได้รับการตามใจจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองจนเกินควร หรือประสบความผิดหวังในการประกอบอาชีพมาแล้ว เป็นต้น การแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิดประเภทนี้จำเป็นต้องอาศัยวิธีการบำบัดทางจิต(Psychotherapy) โดยเหมาะสม สม่่าเสมอและใกล้ชิด

4) ผู้กระทำผิดประเภทแยกตัวออกจากสังคม (The Asocial Offender) เป็นผู้กระทำผิดที่มีพฤติกรรมของอาชญากรที่ต่อต้านเหลือขออย่างแท้จริง มักจะแสดงปฏิกิริยาก้าวร้าวรุนแรง และขัดขืนกฎระเบียบข้อบังคับ เพียงเพื่อสนองความต้องการอันฉับพลันของตนเอง (Demands Immediate Self-gratification) การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดประเภทนี้ จำเป็นต้องคำนึงถึงการให้หลักมนุษยสัมพันธ์ ความอดกลั้น และรูปแบบการลงโทษที่เหมาะสมเป็นกรณีไป

จากที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น เราจะเห็นถึงหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจที่มีหน้าที่ป้องกันและสืบหาผู้กระทำผิดกับรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม โดยเป็นองค์กรแรกของกระบวนการยุติธรรมที่จะเริ่มการดำเนินการตามกฎหมายกับการกระทำผิดที่เกิดขึ้น (Standford H. Kadish อ้างถึงใน ธเนศ ชาติ, 2540:8) และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องมีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามดังนี้ คือ

1.การป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) กริจ ปัจฉิมสวัสดิ์ (2540 : 10) ได้กล่าวไว้ว่า มีหลักการที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมว่าจะต้องป้องกันอาชญากรรมทุกวิถีทางที่จะไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้น แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าเราไม่สามารถจะกำจัดอาชญากรรมให้หมดสิ้นไปจากสังคมโดยสิ้นเชิงได้ก็ตาม แต่ก็พยายามป้องกันมิให้อาชญากรรมเกิดขึ้นมาก หรือจะให้มีอาชญากรรมให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เพราะอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่งที่ไม่สามารถหมดสิ้นไปจากสังคมได้

2.การปราบปรามอาชญากรรม (Crime Suppression) กริจ ปัจฉิมสวัสดิ์ (2540:11) ได้กล่าวต่อไปอีกว่า แม้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถกำจัดอาชญากรรมให้หมดไป

จากสังคมได้ แต่เมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นก็เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะติดตามสืบสวนจับกุมเอาตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินการฟ้องร้องลงโทษให้ได้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เกิดความยุติธรรมและให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนอื่นและเป็นผลพลอยได้ไปในตัวที่จะป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้นอีกทีหนึ่ง เพราะถ้าไม่สามารถติดตามจับตัวผู้ก่ออาชญากรรมได้ อาชญากรรมนี้ก็อาจไปก่ออาชญากรรมขึ้นอีกได้

ดังนั้นการป้องกันอาชญากรรมนั้นจึงมีความจำเป็นต้องทำไปพร้อมกับการปราบปรามที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ งานจึงจะได้ผลสมตามความมุ่งหมาย (Edwin Sutherland) อ้างถึงใน วีระพงษ์ บุญโญภาส (2540 :10-12) กล่าวว่า เราอาจจะกล่าวได้ว่าวิธีการปราบปรามนั้นเป็นวิธีการที่ป้องกันอาชญากรรมโดยตรง ดังนั้น การปราบปรามจึงเป็นส่วนหนึ่งของการป้องกันอาชญากรรมเนื่องจากมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดทางอาญานั้นมีอยู่โดยแบ่งเป็น 2 ประการ คือ

1. เพื่อเป็นการปราบปรามและป้องกันมิให้ความผิดเกิดขึ้นอีกเมื่อผู้กระทำความผิดหรือกำลังกระทำความผิด

1.1 ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะจัดการจับกุมดำเนินคดี เพื่อให้ผู้นั้นได้รับโทษตามลักษณะแห่งความผิด

1.2 ทำให้ผู้กระทำความผิดหลายจำไม่กล้ากระทำความผิด

1.3 ทำให้บุคคลอื่นไม่กล้าจะกระทำความผิดเพราะเกรงกลัวการจับกุม

1.4 เป็นเครื่องเตือนใจให้เกิดการสำนึกและเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดจะได้รับผลร้าย เช่นการลงโทษโดยการจำคุกหรือประหารชีวิตนั้น นอกจากจะเป็นการสำนึกให้หลายจำ และยังเป็นเครื่องเตือนใจว่าการกระทำความผิดจะได้รับผลร้าย

1.5 เป็นการกำจัดผู้ร้ายออกไปจากสังคมเป็นการป้องกันความผิดไม่ให้เกิดขึ้นอีกชั่วระยะหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเวลาอันสั้นหรือยาว หรืออาจตลอดไปแล้วแต่กรณี

2. เพื่อเป็นการตัดสินดานผู้ร้ายและชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้น

2.1 เมื่อผู้ใดกระทำความผิดแล้ว ไม่ได้หมายความว่าเราจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนเลว และไม่อาจจะกลับตัวให้เป็นคนดีได้เสมอไป เพราะคนเราเกิดมามีนิสัยใจคอที่แตกต่างกัน บางคนก็เป็นคนดี บางคนก็ประพฤตินทางชั่ว บางคนก็มีธรรมะ เมื่อได้คบกันก็อาจจะโน้มเอียงไปในทางใดทางหนึ่งก็ได้

ดังนั้น การปราบปรามการลงโทษจึงไม่อาจถือหลักตายตัวว่าจะต้องลงโทษตามชนิดที่มีระบุในกฎหมายเหมือนกันทุกรายไป ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีของเด็ก ถ้ากระทำความผิดควรจะพยายามแก้ไขเยียวยาทางจิตใจและสิ่งแวดล้อมมากกว่าการลงโทษจำคุก

อย่างไรก็ตาม เมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นไม่มีใครได้ประโยชน์จากอาชญากรรมเลย เพราะผู้เสียหายต้องเสียทรัพย์สินเงินทอง ร่างกาย และชีวิต และผู้กระทำผิดก็ต้องถูกลงโทษ ปรับ จำคุก และอาจถูกประหารชีวิตก็ได้ การปราบปรามการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดไม่เพียงแต่ชดใช้ ความเสียหายเฉพาะตัวแต่ผู้เสียหายแต่เพียงเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการชดใช้ค่าเสียหายแก่ คนทั้งเมืองด้วย

กรีก บัจจิมสวัสดิ์ (2540:12-15) ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อเกิดอาชญากรรมขึ้นในชุมชน โดก็ตาม คนทั้งหลายก็จะรู้สึกหวาดหวั่นและเคืองแค้น การปราบปรามอาชญากรรมในบางครั้งจึง ต้องเข้มงวดกวัดขั้น การทำเช่นนี้เพื่อเป็นการชดใช้ค่าเสียหายและบรรเทาความเดือดร้อนที่มีอยู่ใน ใจของประชาชนส่วนรวม

กรีก บัจจิมสวัสดิ์ (2540:12-15) ได้กล่าวต่อไปอีกว่าการปราบปรามและ การลงโทษไม่ใช่เพียงแค่ว่า มีกฎหมายบัญญัติว่ามีความผิดแล้วต้องมีโทษ แต่จะต้องคำนึงด้วยว่า การเกิดอาชญากรรมนั้น ประชาชนได้รับความเดือดร้อนหรือไม่เพียงใด และเราจะควบคุมแก้ไขได้ หรือไม่ด้วย

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

กรมตำรวจ(กรมตำรวจ , 2525:1) ได้กล่าวถึงลักษณะอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ตำรวจไว้คือ การรักษาความสงบเรียบร้อยและป้องกันปราบปรามอาชญากรรม แต่ในสังคม ปัจจุบันนั้นมีการเปลี่ยนแปลงที่ซับซ้อนอยู่ตลอดเวลา ภารกิจของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็แตกแยก ออกเป็นหลายลักษณะ ซึ่งระเบียบตำรวจเกี่ยวกับคดี ได้กำหนดหน้าที่ของตำรวจไทยไว้ 4 ประการ คือ

1.รักษาความสงบเรียบร้อยภายใน และภายนอกประเทศ เพื่อประโยชน์สุขของ ประชาชน

2.รักษากฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำผิดในทางอาญา

3.บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชน

4.ดูแลผลประโยชน์ของสาธารณะ

ชาย เสวิกุล (2521:130-133) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของตำรวจ ว่ามี ดังต่อไปนี้ คือ

1. ตำรวจมีหน้าที่รักษากฎหมาย (Enforcing the Laws) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กฎหมายที่มีโทษในทางอาญาซึ่งได้กำหนดโทษผู้ที่ได้กระทำฝ่าฝืนกฎหมายนั้นไว้ และเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องป้องกันสังคมมิให้เกิดความเสียหายหรือเป็นอันตราย

2. ตำรวจมีหน้าที่จะต้องรักษาความสงบเรียบร้อย (Preserving the Peace) หมายถึง การที่ตำรวจจะต้องตรวจตราดูแลมิให้มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะมาทำลายความสงบเรียบร้อยของประชาชน

3. ตำรวจมีหน้าที่ป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนมิให้เป็นอันตราย (Protecting Life and Property) เป็นการป้องกันจากอันตรายทุกอย่างเท่าที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

4. ตำรวจมีหน้าที่ในการสอบสวน (Investigating Crimes) ทั้งก่อนหน้าที่จะมีการกระทำผิดเกิดขึ้นและภายหลังที่มีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้ว หน้าที่ในการสืบสวนก่อนที่จะมีการกระทำผิดเกิดขึ้นก็เป็นการป้องกันอาชญากรรมอย่างหนึ่ง ส่วนการสืบสวนภายหลังที่มีการกระทำผิดเกิดขึ้นมีความมุ่งหมาย 2 ประการคือ ประการแรก บรรเทาความเสียหายโดยการติดตามเอาทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายกลับคืนมา ประการที่สอง เพื่อให้ทราบว่าเป็นใครและกระทำผิด อย่างไร เพื่อจะได้นำตัวมาลงโทษ

5. ตำรวจมีหน้าที่ในการบริการแก่ประชาชน (Serving the Public) หน้าที่ในการให้บริการแก่ประชาชนเป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องช่วยเหลือ และให้ความสะดวกแก่ประชาชนด้วยประการต่างๆ

6. นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจยังมีหน้าที่พิเศษอื่นๆอีกมาก เช่น ในยามสงคราม เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องทำหน้าที่เป็นตำรวจสนามทำการรบและป้องกันต่อสู้ข้าศึก

3.2 หลักในการปราบปราม

เมื่อการปราบปรามได้รับผลในทางป้องกันอาชญากรรมไปในตัว การใช้ดุลยพินิจในการปราบปรามการลงโทษจะต้องพิจารณาลักษณะแห่งความผิดและให้เหมาะสมกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหาย

ดังนั้นหลักในการปราบปรามลงโทษให้เหมาะสม จะต้องมีการใช้ดุลยพินิจและการปราบปรามจะต้องกระทำกันให้เสร็จสิ้นโดยเร็วทั้งนี้เพื่อให้จุดประสงค์ในการปราบปรามลงโทษนั้นบังเกิดผลสัมฤทธิ์ผลอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม การที่จะบรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าวย่อมจะขึ้นอยู่กับ จำนวนและประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีต่อการปราบปรามและป้องกันอาชญากรรมนั่นเอง

สมเกียรติ อิศวพิชญ (2543 : 53-55) ได้กล่าวไว้ว่า เหตุผลบางประการที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจำเป็นต้องมีวิจรรย์ญาณในการปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานเพื่อการปราบปรามก็คือ

1. ความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานตำรวจ สังคมไทยได้มอบความรับผิดชอบอย่างกว้างขวางให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการรักษากฎหมายไปจนกระทั่งการให้บริการแก่ประชาชนในหลายรูปแบบ จากสภาพการณ์ในปัจจุบันสังคมได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว จำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอยู่ไม่สามารถที่จะปฏิบัติงานสนองความต้องการต่างๆได้หมด ดังนั้น จากความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจในอันที่จะปฏิบัติภารกิจใดๆให้ก่อประโยชน์สุขแก่สังคมนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงต้องใช้อิทธิพลในการเลือกใช้อกฎหมายดังกล่าวให้ได้ผลสอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ

2. มาตรฐานของกฎหมาย ประชาชนโดยทั่วไปมักมีความคิดในทำนองที่ทราบว่าการปฏิบัติกฎหมายที่บัญญัติไว้ว่าการกระทำผิดเป็นสิ่งที่จะต้องห้าม แต่ก็ไม่มีความคิดอย่างจริงจังว่ากฎหมายเหล่านั้นจะมาบังคับใช้กับตนเอง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ กฎหมายดังกล่าวใช้กับผู้อื่นได้ แต่กับตนเองควรจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ การกระทำนี้เป็นการตั้ง 2 มาตรฐานให้กับกฎหมาย (Double Standards) ลักษณะเช่นนี้เป็นการเรียกร้องที่ขัดกันในตัว ในกรณีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจำต้องใช้วิจารณญาณอย่างยิ่งในการตัดสินใจอย่างยิ่งในการที่จะตัดสินใจสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างถูกต้อง

3. หน้าที่ใกล้เกลี่ย เจ้าหน้าที่ที่จะต้องใช้อิทธิพลที่จะให้ความเสียหายที่มีระหว่างกรณีมีขึ้นน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

4. สภาพทำงานที่อันตราย เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องตัดสินใจอย่างรวดเร็วว่าจะใช้วิธีใดยับยั้งผู้กระทำผิดที่กำลังก่อเหตุอันอาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิตของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และผู้ที่เกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้ต้องหา หรือเกี่ยวกับผู้ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังเผชิญอยู่ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

3.3 ความหมายของความพร้อมในการทำงาน

คำว่า "พร้อม" ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน อธิบายว่าเป็นคำวิเศษณ์ ที่มีความหมายว่า ครบถ้วน ส่วนคำว่า "ความพร้อม" เป็นคำนาม หมายความว่า ความครบครัน หรือมีทุกอย่างครบถ้วนแล้ว ดังนั้นหากจะแปลความหมายคำว่า ความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่แล้ว น่าจะหมายความว่าสภาพที่มีทุกอย่างครบถ้วน หรือครบครัน ในการออกไปปฏิบัติหน้าที่ (ศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 : 6) โดยในประเทศไทยนั้นมิได้มีผู้ศึกษาในเรื่องความพร้อมดังนี้

ศรายุทธ อรุณฉาย (2542 : 6) อธิบายว่า ความพร้อมเป็นสภาวะหรือสภาพที่เกิดขึ้นภายในบุคคลแล้วเป็นผลให้การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีแนวโน้มที่ประสบผลสำเร็จ

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันภิบาล (2527:12) อธิบายว่า ความพร้อมคือลักษณะทั้งหมดในตัวบุคคลที่สามารถรวบรวมขึ้นเป็นเครื่องมือให้ใช้ในการตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527:229-230) อธิบายว่า ความพร้อม คือ สภาพความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจที่พร้อมจะตอบสนองสิ่งหนึ่งสิ่งใดทางด้านร่างกาย ได้แก่ วุฒิภาวะ ซึ่งหมายถึง การเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ของอวัยวะร่างกาย ทางด้านจิตใจ ได้แก่ ความพอใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือพอใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ

เดโช สวานานนท์ (2528:249) อธิบายว่า ความพร้อมเป็นสภาพการเตรียมตัวเพื่อการตอบสนองหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง และสภาพความพร้อมของบุคคลนั้น ๆ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการด้วยกัน เช่น ภาวะสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ การเร้า การจูงใจ และการฝึกอบรม

พรณี ข.เจนจิต (อ้างในศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 :18) ได้แบ่งองค์ประกอบความพร้อมเป็น 3 ประการคือ

- 1.วุฒิภาวะ
 - 2.การได้รับการอบรมและเตรียมตัว
 - 3.ความสนใจหรือแรงจูงใจ
- และในต่างประเทศได้มีผู้ศึกษา ดังนี้

กู๊ด (Good อ้างถึงในศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 :12) อธิบายว่า ความพร้อมเป็นความสามารถตกลงใจ ความปรารถนา และความสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ความพร้อมเกิดจากลักษณะทางวุฒิภาวะ ประสบการณ์ และอารมณ์ ความพร้อมจึงเป็นการพัฒนาคนให้มีความสามารถที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ

แมคเคชนี่ (Mckecchnie อ้างถึงในศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 : 19) อธิบายว่า ความพร้อมเป็นลักษณะที่ผู้กระทำมีความคล่องตัว กระตือรือร้น ตั้งใจในการทำพฤติกรรมต่างๆ เพื่อให้กิจกรรมที่กระทำนั้นบรรลุถึงผลสำเร็จ

สกินเนอร์ (Skinner อ้างถึงในศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 : 20) อธิบายว่า ความพร้อมเป็นรากฐาน และแนวโน้มที่บุคคลจะทำงานให้ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ย่อมขึ้นอยู่กับความพร้อมหรือความไม่พร้อม บุคคลที่มีความพร้อมอย่างดีจะทำงานด้วยความราบรื่นและประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจ ส่วนบุคคลที่ไม่พร้อมเปรียบเสมือนถูกบังคับให้ทำงาน การทำงานนั้นจึงไม่ประสบผลสำเร็จ

แทตเชอร์(Thatcher อ้างถึงในศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 : 17) อธิบายว่า ความพร้อมเป็นสภาพหรือคุณภาพการเตรียมพร้อมอันเนื่องมาจากการเตรียมการ ความถนัด ความพอใจ หรือความกระตือรือร้น

ดาวนิงและเทคเคย์(Downing and Thackrey อ้างถึงในศรายุทธ อรุณฉาย , 2542 : 14-16) ได้แบ่งองค์ประกอบของความพร้อมไว้ 4 กลุ่ม คือ

1.องค์ประกอบทางกายภาพ ได้แก่ การบรรลุนิติภาวะทางด้านร่างกายทั่วไป เป็นต้น

2.องค์ประกอบทางสติปัญญา ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสติปัญญาโดยทั่วไป ความสามารถในการรับรู้ ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล เป็นต้น

3.องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ประสบการณ์ด้านสังคม เป็นต้น

4.องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นต้น

จากที่ได้กล่าวข้างต้นสามารถสรุปความหมายคำว่า “ความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ ” ได้ว่า เป็นสภาพที่เตรียมพร้อม มีความสมบูรณ์ ครบครันทั้งด้าน จิตใจ ร่างกาย ความรู้ และความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

1.ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์(Maslow)

โดยได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ไว้ดังนี้ คือ (A.H.Maslow , 1954 : 3-8)

1.มนุษย์ทุกคนมีความต้องการ และความต้องการนี้จะมีอยู่ตลอดเวลาและไม่มีที่สิ้นสุดตั้งแต่เกิดจนตาย

2.ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะมีไขแรงจูงใจสำหรับพฤติกรรมต่อไปอีก ความหมายนี้แสดงให้เห็นว่า ความต้องการที่จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจะต้องเป็นความต้องการที่ยังมิได้รับการตอบสนองความต้องการใด ๆ ถ้าหากได้รับการตอบสนองเสร็จสิ้นไปแล้วก็จะไม่มีความหมายสำหรับบุคคลนั้น และความต้องการลำดับต่อไปที่ยังไม่ได้รับการตอบสนอง เท่านั้นที่จะมีอิทธิพลต่อบุคคลดังกล่าว

3.ความต้องการของมนุษย์เป็นลำดับจากต่ำไปสูง ลำดับความสำคัญต่างๆ จะมีลักษณะเป็นลำดับขั้นตามความสำคัญ เมื่อความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการขั้นสูงขึ้นไปจะตามมา และได้แบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ประการ ดังนี้

3.1 ความต้องการด้านร่างกาย เป็นความต้องการพื้นฐานขั้นแรกของมนุษย์ โดยความต้องการดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีพ ทำให้มนุษย์จำต้องเฝ้าหาสิ่งเหล่านี้ มาตอบสนองก่อนสิ่งอื่นใด

3.2 ความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคง มนุษย์จะมีความต้องการในขั้นที่สูงขึ้น คือความต้องการทางด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคงต่าง ๆ ภายหลังจากที่ร่างกายได้รับการตอบสนองความปลอดภัยและความมั่นคง เช่น มนุษย์อยากที่จะมั่นคงทางเศรษฐกิจ ในรูปของค้ำประกันสัญญาจากฝ่ายนายจ้างที่จะจ่ายเงินเดือน

3.2.1 ค้ำประกันหรือผลตอบแทนให้ในระยะยาวแทนองค์การธุรกิจ ความจำเป็นในด้านความปลอดภัยหรือความมั่นคง ได้แก่ การที่คนงานเกิดความรู้สึกว่าอาชีพของตนไม่มั่นคง อันเนื่องจากสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น ในยามเศรษฐกิจตกต่ำการที่จะต้องออกจากงานย่อมทำให้คนงานขาดรายได้และความมั่นคงในหน้าที่การงานต่างๆรวมทั้งขาดสถานะทางสังคม ความต้องการชนิดนี้อาจสังเกตเห็นได้จากกรณีที่คนงานได้รับรายได้ที่ไม่เพียงพอสำหรับจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับร่างกายแล้ว คนงานก็อาจทำการออมเงินเพื่อให้มีไว้เป็นเครื่องประกันสำหรับ เหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้น และกระทบรายได้ในอนาคตคนงานอาจทำงานหนักขึ้น หรือ ขยันขันแข็งเพื่อให้นายจ้างเห็นความดีความชอบของตนและจ้างต่อไป

3.2.2 ความต้องการทางสังคม คือความต้องการที่จะเข้าร่วมกันเป็นสมาชิกขององค์กรต่างๆ อยากรจะคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ได้รับมิตรภาพและความเห็นใจจากกลุ่มเพื่อนฝูง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การที่มนุษย์จะสมาคมกับเพื่อนฝูงหรือบุคคลอื่นได้นั้น จะต้องทำให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วย ความต้องการด้านสังคมนี้จะนำไปในรูปของความ ต้องการ ในแง่ที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกแก่ตนเองว่า เป็นผู้มีความสำคัญต่อสังคม และมีบุคคลรักใคร่ชอบพอน หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นความต้องการด้านจิตใจมากกว่า

3.2.3 ความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับในสังคม คือความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับนับหน้าถือตาในสังคม อยากรให้บุคคลอื่นสรรเสริญตน โดยมี ความมั่นใจในตัวเอง ความสามารถ ความรู้ เป็นส่วนประกอบที่จะช่วยผลักดัน

3.2.4 ความต้องการขั้นสูงสุด เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์โดยในแต่ละคนจะแตกต่างกัน เป็นความต้องการที่จะทำสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างตามความนึกคิดหรือเป็น เป้าหมายในชีวิตของผู้คน ซึ่งภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการ ทั้ง 4 ประการขั้นต้นแล้ว ก็จะนำมาสู่ความต้องการในขั้นนี้

2. ทฤษฎีปัจจัยจูงใจและการบำรุงรักษา

โดยเฟรดเดอริก เฮิร์ซเบิร์ก (Frederick Herzberg) (สุทธิชัย คมสาคร , 2524 : 29-32) ได้คิดค้นทฤษฎีการจูงใจในการทำงาน เรียกว่า ทฤษฎีสองปัจจัย จากการศึกษาพบว่า ปัจจัย 2 ปัจจัยนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการทำงานของมนุษย์ในองค์การ ได้แก่

1. ปัจจัยกระตุ้นหรือปัจจัยจูงใจ เป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลมีความตั้งใจในการทำงาน และก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มากเท่าใด ความพึงพอใจในการทำงานก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น โดยปัจจัยดังกล่าวได้แก่

- 1.1 ความสำเร็จของงาน
- 1.2 การยอมรับนับถือ
- 1.3 ลักษณะงาน
- 1.4 ความรับผิดชอบ
- 1.5 ความก้าวหน้า

2. ปัจจัยค้ำจุน เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมของงานหรือส่วนประกอบของงาน ปัจจัยนี้จะทำหน้าที่ขจัดความไม่พึงพอใจออกไปเท่านั้น จะไม่มีบทบาททำให้เกิดความพอใจในการทำงาน กล่าวคือ ถ้าขาดปัจจัยเหล่านี้ ความไม่พึงพอใจในการทำงานจะเกิดขึ้น แต่ถ้าปัจจัยด้านนี้มีเพียงพอก็จะขจัดความไม่พึงพอใจของบุคคลออกไป โดยปัจจัยค้ำจุนมีดังต่อไปนี้

- 2.1 เงินเดือน
- 2.2 ความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชาและผู้บังคับบัญชา
- 2.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน
- 2.4 สถานภาพของอาชีพ
- 2.5 การปกครองบังคับบัญชา
- 2.6 นโยบายและการบริหาร
- 2.7 สถานภาพการทำงาน
- 2.8 ความเป็นอยู่ส่วนตัว
- 2.9 ความมั่นคงปลอดภัยในการทำงาน

3.ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหาร (ทะยอม วงศ์สารศรี , 2540 : 56-62)

ความหมายของการบริหารนอกจากคำว่า “ administration “ ยังมีคำในภาษาอังกฤษอีกคำหนึ่งคือ คำว่า “ Management “ ซึ่งมีความหมายเหมือนกันและใช้แทนกันได้ แต่มีการนิยมใช้ต่างกัน กล่าวคือ เมื่อพูดถึงการบริหารงานโดยทั่วไป หรือการบริหารงานราชการ จะนิยมใช้คำว่า “ Administration “ ส่วนคำว่า “ Management “ จะนิยมใช้ในการบริหารธุรกิจ (กมลทิพย์ คติการ , 2526 : 9) สำหรับความหมายของการบริหารมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ติน ปรัชญฤกษ์ และอิสระ สุวรรณบลด ได้เขียนไว้ว่า คำว่า “ Administration “ นั้น มาจากภาษาลาตินว่า Administrate ซึ่งแปลว่า การรับใช้ การจัดการ การปฏิบัติภารกิจ การอำนวยความสะดวก (To serve, To manage, To conduct, To direct) ในทางการบริหารมักจะเน้นความหมายของคำว่า Administration ในแง่ของการรับใช้ เพราะถือว่า ข้าราชการต้องเป็นผู้รับใช้ประชาชนมิใช่เป็นเจ้านายของประชาชน

ดร.ชูป กาญจนปรกร อธิบายว่า การบริหาร (Administration) หมายถึง การร่วมมือ ดำเนินการ หรือปฏิบัติการในองค์กรใดๆ

เฮอเบิร์ต เอ ไรมอน (Herbert A.Simon) อธิบายว่า การบริหารหมายถึง กิจกรรมของกลุ่มบุคคลที่ร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

แมรี่ พาร์ค โฟลเลท (Mary Park Follet) อธิบายว่า การบริหาร คือ ศิลปะของการทำงานให้สำเร็จโดยใช้บุคคลอื่น

ไพบูลย์ สุวรรณโพธิ์ศรี (2541:5) ได้กล่าวว่าปัจจัยในการปฏิบัติงานประกอบด้วยปัจจัย 4 ประการ คือ

1. เงิน
2. วัสดุติบและสิ่งของ
3. บุคลากร
4. การบริหาร

ทะยอม วงศ์สารศรี (2540:49) ได้แบ่งองค์ประกอบของการบริหารที่ประสบความสำเร็จว่าประกอบด้วย

1. คน
2. เงิน
3. วัสดุอุปกรณ์และเครื่องจักร
4. การจัดการ

กมลทิพย์ ศติการ (2526:13-14) ได้กล่าวถึงกรรมวิธีเกี่ยวกับการบริหารทุกชนิด ตั้งแต่งานเอกชนจนกระทั่งงานของรัฐ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีโครงสร้างหรือกรรมวิธีในการบริหาร โดยยกตัวอย่าง เฮนรี ฟายอล (Henry Fayol) นักทฤษฎีบริหารชาวฝรั่งเศส ซึ่งเสนอองค์ประกอบขั้นมูลฐานของการบริหารไว้ดังนี้

1. การวางแผน
2. การจัดองค์การ
3. การบังคับบัญชา
4. การประสานงาน
5. การควบคุม

อย่างไรก็ดี ข้อเสนอที่น่าสนใจอันเกิดจากแนวคิด Fayol คือ หลักเกี่ยวกับการบริหาร 14 ประการ ที่ผู้บริหารควรเอาใจใส่ (ธงชัย ชวัลนุกั้ว , 2524 : 63-64) คือ

- 1.การแบ่งแยกการทำงาน
- 2.อำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติงาน
- 3.วินัยจรรยา
- 4.เอกภาพในการควบคุม
- 5.เอกภาพในการอำนาจการ
- 6.ประโยชน์ขององค์การต้องมาก่อน
- 7.ผลประโยชน์ตอบแทน
- 8.การรวมอำนาจไว้ส่วนกลาง
- 9.สายการบังคับบัญชา
- 10.คำสั่งและระเบียบข้อบังคับ
- 11.ความเสมอภาค
- 12.ความมั่นคงในการทำงาน
- 13.ความริเริ่มในการทำงาน
- 14.ความยึดมั่นและร่วมแรงร่วมใจ

4.ทฤษฎีพยาธิทางสังคม (Social Pathology)

สมมติฐานหลักของทฤษฎี พยาธิทางสังคมอยู่ที่การเปรียบเทียบสังคมกับสิ่งที่มีชีวิต หรือถือว่าสังคมคือ สิ่งที่มีชีวิตอย่างหนึ่ง นั่นเอง (Organic Analogy) ดังนั้นทฤษฎีพยาธิวิทยาทางสังคมจึงเป็นการเปรียบเทียบหรือ การศึกษาหาความรู้จากสิ่งที่มีชีวิต โดย

ถือว่าสังคมมนุษย์เปรียบเสมือนร่างกายมนุษย์ซึ่งเป็นที่ที่มีชีวิตขนาดใหญ่ ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและต้องทำหน้าที่ร่วมกันเพื่อก่อให้เกิด คุณภาพ ดังนั้นตามแนวความคิดนี้ ปัญหาสังคมจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคล สถานการณ์ หรือ กระบวนการทางสังคมใดทำให้ การปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตซึ่งก็คือสังคมนี้ไม่สามารถดำเนินไปตามปกติได้ ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการไม่สามารถที่จะทำหน้าที่ให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสภาวะการณ์ อวัยวะทางสังคมจึงต้องหยุดชะงักหรือมีอาการเจ็บป่วยขึ้น ดังนั้นเมื่อส่วนใดของสังคมป่วยจะเรียกว่า “พยาธิทางสังคม” เมื่อเกิดการเจ็บป่วยขึ้นในส่วนใดส่วนหนึ่งของสังคม สภาพในสังคมโดยทั่วไปจึงพลอยเสื่อมโทรมไปด้วย ซึ่งพื้นฐานของความป่วยไข้ทางสังคมนั้นถ้าจะวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งลงไป ก็ได้แก่แนวความคิดในเรื่องศีลธรรม เพราะปัญหาสังคมก็คือ การละเมิดกฎเกณฑ์หรือ ความคาดหวังทางศีลธรรมอันเป็นหลักสำคัญของความเป็นระเบียบและความเจริญก้าวหน้าทางสังคม (สุพัตรา สุภาพ , 2543 : 8)

5.ทฤษฎีความรับผิดชอบทางสังคม

แนวความคิดนี้เริ่มต้นในศตวรรษที่ 20 ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยพัฒนา มาจากปรัชญาแนวคิดเสรีนิยม ทฤษฎีนี้เห็นว่าเสรีภาพนั้นย่อมต้องมีพันธะผูกพันต่าง ๆ และ สื่อมวลชนต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมที่จะดำเนินการในหน้าที่ของสื่อมวลชน ระบบเสรีนิยม จะสามารถตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของสังคมได้เพียงใดขึ้นอยู่กับว่าสื่อมวลชนจะยอมรับรู้ ความรับผิดชอบต่าง ๆ ของตนในการดำเนินงานเพียงนั้น หากสื่อมวลชนไม่รับผิดชอบต่อตนเองก็ จำเป็นต้องมืองค์กรอื่น ๆ มาดูแลให้สื่อมวลชนทำหน้าที่ต่าง ๆ ให้ดำเนินไปด้วยดี หน้าที่สำคัญของ สื่อมวลชนถูกกำหนดไว้ 6 ประการ คือ (บุญศรี กอบบุญ , 2532 : 36-42)

- 1.สนับสนุนระบบการเมืองด้วยการเสนอข่าวสาร การอภิปราย และการโต้แย้งเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของส่วนรวม
- 2.เพิ่มพูนสติปัญญาของประชาชน เพื่อให้มีความสามารถปกครองตนเองได้
- 3.ปกป้องสิทธิต่าง ๆ ของประชาชนด้วยการทำหน้าที่ควบคุมรัฐบาล
- 4.สนับสนุนระบบเศรษฐกิจด้วยการใช้สื่อโฆษณา
- 5.ให้ความบันเทิง
- 6.รักษาฐานะในทางการเงินของตนเองให้มั่นคงพอที่จะเป็นเสรีจากความกดดันต่าง ๆ ของบรรดากลุ่มผลประโยชน์กลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ

จะเห็นได้ว่าเสรีภาพของสื่อมวลชนตามทฤษฎีนี้เป็นทั้งเสรีภาพจากสื่อมวลชน และเสรีภาพเพื่อสื่อมวลชน ที่เสรียอมเป็นเสรีโดยปราศจากการบีบคั้นทั้งปวง ถึงแม้จะไม่หัน

ความกดดันต่าง ๆ ก็ตาม สื่อมวลชนที่มีเสรีนิยมเป็นเสรีเพื่อบรรลุเป้าหมายต่าง ๆ ซึ่งกำหนดขึ้นด้วยความสำนึกในจริยธรรมของวงการสื่อสารมวลชนและความต้องการต่าง ๆ ของสังคม เสรีภาพในการแสดงออกตามทฤษฎีนี้ไม่ใช่เป็นสิทธิสูงสุดเด็ดขาด สิทธินั้นจะต้องถ่วงดุลกับสิทธิต่าง ๆ ของบุคคลอื่น และผลประโยชน์ที่สำคัญของสาธารณะ การแสดงออกอย่างมีเสรีมิใช่ปราศจากเงื่อนไข เช่น กฎหมายว่าด้วยเรื่องหมิ่นประมาท การยุยงให้เกิดการจลาจล การกล่าวด้วยคำที่รุนแรงเห็นได้ชัดแจ้งว่าเป็นการล่อลวงละเมิดสิทธิต่าง ๆ ส่วนบุคคล การจำกัดสิทธิต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องที่ชอบด้วยเหตุผลทางกฎหมาย เพื่อจำกัดเสรีภาพของสื่อมวลชนมิให้ใช้เกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์ในฐานะเป็นสิ่งซึ่งดำรงอยู่ในสังคมย่อมมีหน้าที่ต่อเพื่อนมนุษย์อื่น ๆ เพื่อผลประโยชน์ต่าง ๆ ของสังคม ดังนั้นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของสื่อมวลชนให้แสดงออกอย่างเสรีจึงไม่เป็นการเพียงพอ จำเป็นต้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนให้เพียงพอด้วย กล่าวโดยสรุปก็คือ เสรีภาพและความรับผิดชอบจะต้องควบคู่ไปด้วยกัน สื่อมวลชนไม่สามารถที่จะใช้เสรีภาพได้โดยไร้ขอบเขตปราศจากความรับผิดชอบต่อ

งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยในประเทศไทย

ธีรบูรณ์ สมบูรณ์ (2522 : 125) ได้ทำการศึกษาอุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตท้องที่อำเภอเมืองนครราชสีมา สรุปได้ว่า กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งปริมาณและคุณภาพไม่เพียงพอกับการรักษาความสงบเรียบร้อย คุณภาพของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่นการศึกษา วินัย ไม่ดีเท่าที่ควร เจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้น้อยที่จบจากโรงเรียนใหม่ๆ ยังไม่มีประสบการณ์ มักสร้างปัญหาอยู่เสมอ เช่น การดื่มสุรามึนเมา ชอบเที่ยวเตร่ ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ ทำให้เกิดปัญหายุ่งยากในการบังคับบัญชา ในด้านเงินงบประมาณและสวัสดิการมีปัญหากับการเงินการงบประมาณของตำรวจ ซึ่งได้แก่ เบี้ยเลี้ยงในการตรวจท้องที่ คำพาหนะ ค่าใช้จ่ายในการติดตามคนร้าย มีเงินเดือนไม่พอใช้จ่ายตลอดเดือน บ้านพักมีไม่เพียงพอ ที่พักอยู่ไกลจากที่ทำงาน การเบิกเงินค่าเช่าบ้านล่าช้า ขาดกำลังใจในการทำงาน ในส่วนของยานพาหนะและน้ำมันเชื้อเพลิง ยังขาดยานพาหนะในการออกปฏิบัติงานที่มีอยู่ไม่เพียงพอและมีสภาพเก่าต้องซ่อมแซมอยู่เสมอ ขาดน้ำมันเชื้อเพลิง นายตำรวจจะต้องใช้เงินส่วนตัวเป็นค่าน้ำมันเชื้อเพลิงในการออกไปตรวจที่เกิดเหตุ เครื่องมือสื่อสารยังไม่เพียงพอกับสายตรวจเดินเท้า สายตรวจจักรยานยนต์ เมื่อเกิดการชำรุดเสียหายหรือเสื่อมสภาพไม่มีการซ่อมแซมหรือส่งของใหม่มาตรวจสภาพ ในส่วนอาวุธปืนกระสุนปืนและวัตถุระเบิดที่มีอยู่ยังเป็นอาวุธที่มีสภาพ

เก่า ไม่ทันสมัยและไม่เพียงพอที่จะใช้ทำงานปราบปราม รวมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้ในวิทยาการ ตำรวจ ยิ่งขาดเครื่องมือเครื่องใช้ จะต้องส่งไปตรวจพิสูจน์ที่ส่วนกลางทำให้ล่าช้าเสียเวลานอกจากนี้ยังพบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจขาดการบำรุงขวัญเมื่อทำงานเสร็จ ตรงกันข้ามหากมีการกลั่นแกล้งโดยการร้องเรียนหรือเขียนบัตรสนเท่ห์กล่าวโทษตำรวจแล้วจะถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนและถูกสั่งการของคการเลื่อนขั้นเงินเดือนทันที โดยระเบียบของกรมตำรวจมิให้โอกาสตำรวจที่ถูกร้องเรียนพิสูจน์ตนเองว่าผิดตามข้อกล่าวหาหรือไม่ ซึ่งการพิจารณาจะตั้งกรรมการสอบสวนเสียก่อน ดังนั้นเมื่อถูกกลั่นแกล้งหรือร้องเรียนด้วยความไม่เป็นธรรมบ่อยครั้งก็ทำให้ตำรวจขาดกำลังใจในการทำงาน เนื่องจากการทำงานของตำรวจมักขัดผลประโยชน์กับบุคคลไม่สุจริตเสมอ การถูกกลั่นแกล้งโดยการร้องเรียนกล่าวโทษจึงมีขึ้นอยู่เสมอ และตำรวจชั้นผู้น้อยขาดผู้นำในการบังคับบัญชา การทำงานควบคุมกำกับดูแลและรับผิดชอบ

แววตา นิมสมบุญ (2527 : 102-108) ได้ศึกษาเรื่อง “ความพร้อมของตำรวจ ในการป้องกันอาชญากรรม เขตพื้นที่โครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก” พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยรวมมีความพร้อมด้านหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยมีความร่วมมือในการทำงานและมีการประสานงานกันได้ดี มีการประสานงานกับหน่วยงานอื่นในคดีอาญาได้ดี หน่วยงานมีการแนะนำวิธีการป้องกันอาชญากรรมให้แก่ประชาชนโดยทั่วไปมีการประชาสัมพันธ์เพื่อชักจูงและกระตุ้นให้ประชาชนร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรม ตำรวจฝ่ายสืบสวนมีการสืบสวนติดตามจับกุมคดีอุกฉกรรจ์ คดียาเสพติดให้โทษ คดีการพนัน คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ชีวิต ร่างกายได้ดีพอสมควร มีการสอบสวนซึ่งดำเนินการด้วยความรวดเร็ว มีการทำสำนวนด้วยความรัดกุมและเป็นธรรม ผู้มาติดต่อที่สถานีตำรวจจะได้รับคำแนะนำและการต้อนรับอย่างเหมาะสม มีการจัดระบบการควบคุมตัวผู้ต้องหาบนสถานีอย่างรัดกุมและเจ้าหน้าที่ตำรวจพอใจกับงานที่ได้รับมอบหมาย แต่สถานีตำรวจยังไม่มีความพร้อมเกี่ยวกับการมีตุ๋ยามในจุดสำคัญที่เพียงพอ จุดตรวจจุดสกัดที่จำเป็นยังไม่เพียงพอ และกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่เพียงพอกับการปฏิบัติงาน

ศราวุธ อรุณฉาย (2542 : 103-105) ได้ศึกษาเรื่อง “ความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ สังกัดแผนกสายตรวจรถยนต์และรถจักรยานยนต์ กองบังคับการสายตรวจและปฏิบัติการพิเศษ” โดยศึกษาเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ในแผนกสายตรวจรถยนต์และรถจักรยานยนต์ กองบังคับการสายตรวจและปฏิบัติการพิเศษ ทั้งหมด 370 นาย โดยไม่มีการสุ่มตัวอย่าง พบว่า

1.ความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ด้านความรู้ความชำนาญ

เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่โดยภาพรวมมีความพร้อมในด้านความรู้ความชำนาญค่อนข้างน้อย โดยพบว่าได้รับการฝึกการต่อสู้การป้องกันตัว และการใช้อาวุธอยู่เสมอ มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่ มีการฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ค่อนข้างมาก แต่ได้รับการฝึกเกี่ยวกับยุทธวิธีตำรวจค่อนข้างน้อย มีการชักจูงมทบทวนความเข้าใจในการปฏิบัติหน้าที่ การฝึกอบรมระเบียบวินัย การวางแผนป้องกันอาชญากรรมในระยะสั้น และการพิจารณาระดมความคิดค่อนข้างน้อย

2. ความพร้อมด้านขวัญและกำลังใจ

เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มีความภูมิใจ ความคุ้นเคยกับคนในพื้นที่และความพอใจในงานที่ปฏิบัติอยู่ค่อนข้างน้อย ขาดความสามัคคี ผู้บังคับบัญชาไม่เป็นกันเองกับผู้ใต้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุนผู้ใต้บังคับบัญชาให้ก้าวหน้าในราชการ และมีการพิจารณาลงโทษทางวินัยกับผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเหมาะสมน้อยและเห็นว่าหน่วยงานขาดขวัญและกำลังใจมาก

3. ความพร้อมด้านวัสดุอุปกรณ์และงบประมาณของหน่วยงาน

เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่เห็นว่า อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้ในการปฏิบัติงานมีให้เบิกใช้เพียงพอมาก และสภาพของอุปกรณ์ต่างๆ อยู่ในสภาพใช้การได้ มีความทันสมัย แต่การขอเบิกอุปกรณ์ต่างๆ ทำได้ยากและชักช้า

4. ความพร้อมด้านครอบครัว

เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มีความพร้อมด้านครอบครัวอยู่ในเกณฑ์น้อย

5. ความพร้อมด้านหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงาน

เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่มีความร่วมมือในการทำงานและการประสานงานน้อย การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ดี มีการประชาสัมพันธ์น้อย มีสถิติการจับกุมคดีอาญาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ การไปที่เกิดเหตุและนำตัวผู้ต้องหาไปที่ทำการค่อนข้างช้า จุดตรวจในสถานที่สำคัญมีน้อย ตำรวจยังไม่พอใจกับงานที่ได้รับมอบหมาย ในภาพรวมแล้วยังมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ในเกณฑ์ต่ำ

จิตรเจริญ เวลาตี (2522 : 161) ได้ศึกษาปัญหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม โดยศึกษาเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนในกองบัญชาการตำรวจนครบาล พบว่าเงินเดือนที่เจ้าพนักงานตำรวจได้รับมีความสัมพันธ์กับการป้องกันอาชญากรรม คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับเงินมากขึ้น สามารถปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมได้ดีขึ้น ผู้ที่มีผู้อยู่ในอุปการะเลี้ยงดูมากปฏิบัติงานได้ผลน้อยกว่าผู้ที่มีผู้อยู่ในอุปการะน้อย แม้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีอายุราชการมากๆ หรือรับราชการมานานมี

ทัศนคติในปัญหาของการปฏิบัติงานที่ด้อยกว่าแต่สามารถปฏิบัติหน้าที่เพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้ดีกว่าเจ้าหน้าที่ที่มีอายุราชการน้อย เพราะเจ้าหน้าที่ที่มีการศึกษาสูงส่วนใหญ่จะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เพิ่งจะเข้ารับราชการและมีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า

วิรัตน์ ราชณรงค์ (2520 : 110-115) ได้ศึกษาถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยบางประการที่เป็นอุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจพบว่า ด้านทรัพยากรทางการบริหาร ส่วนใหญ่ยังขาดวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ด้านอาวุธปืนที่ทันสมัย เครื่องมือสื่อสาร ยานพาหนะ ในด้านเศรษฐกิจตำรวจชั้นผู้น้อยยังมีหนี้สินและสวัสดิการที่ไม่ดี ด้านระเบียบปฏิบัติเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจขาดการเอาใจใส่ และมีจำนวนไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติหน้าที่ ด้านขวัญและกำลังใจอยู่ในเกณฑ์สูง ผู้ขาดขวัญและกำลังใจเนื่องจากขาดเงินและพาหนะในการทำงาน และเกรงว่าจะมีผลพลาคเป็นผลร้ายแรงแก่ตนเอง ปัญหาอุปสรรคสำคัญก็คือ ขาดวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ อาวุธปืนที่ทันสมัย สวัสดิการไม่ดีพอ

สมพงษ์ เทียงธรรม (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ความพร้อมในการออกไปปฏิบัติหน้าที่ของนักเรียนพลตำรวจของโรงเรียนตำรวจภูธร 3 : ศึกษาเฉพาะนักเรียนพลตำรวจรุ่นที่ 43 พบว่า นักเรียนพลตำรวจที่มีฐานะทางครอบครัวดี มีระดับความพร้อมในการออกไปปฏิบัติหน้าที่ และความพร้อมในด้านวิชาการสูงที่สุด นักเรียนพลตำรวจที่มารดามีอาชีพเกษตรกรรม มีระดับความพร้อมในด้านวิชาการที่ได้รับจากการฝึกอบรมสูงที่สุด นักเรียนพลตำรวจที่มารดาประกอบอาชีพอื่นและนักเรียนพลตำรวจที่มารดาประกอบอาชีพรับราชการ รัฐวิสาหกิจหรือค้าขาย มีระดับความพร้อมด้านวิชาการรองลงมาตามลำดับ นักเรียนพลตำรวจที่มีคะแนนสอบไล่ในวิชาป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม วิชาทำแผนที่สังเขป และวิชาปฐมพยาบาลแตกต่างกัน มีระดับความพร้อมในการออกไปปฏิบัติหน้าที่แตกต่างกัน โดยคะแนนสอบไล่ในวิชาป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมีความพร้อมในการออกไปปฏิบัติหน้าที่ในเชิงลบ ส่วนคะแนนสอบไล่ในวิชาการทำแผนที่สังเขปและวิชาการปฐมพยาบาลมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการออกไปปฏิบัติหน้าที่ในเชิงบวก โดยสรุปได้ว่าความพร้อมในด้านวิชาการที่ได้รับจากการฝึกอบรมมีผลต่อความพร้อมในการออกไปปฏิบัติหน้าที่

สกุล แสงแก้ว (2522 : 72-73) ได้ทำการศึกษาถึง สภาพความพึงพอใจของตำรวจชั้นประทวนที่ปฏิบัติงานอยู่ในสถานีตำรวจนครบาล จำนวน 570 นาย ในปี พ.ศ. 2522 ผลการวิจัยพบว่า ตำรวจชั้นประทวนในสถานีตำรวจนครบาลมีความพึงพอใจใน

งานอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความพึงพอใจในความก้าวหน้าในการทำงานในระดับสูงสุด มีความพึงพอใจเกี่ยวกับความมั่นคงในการทำงาน ศักดิ์ศรีของอาชีพ และการปกครอง บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง มีความพึงพอใจในรายได้ และสวัสดิการที่ได้รับอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และมีความพึงพอใจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการทำงานอยู่ในอันดับต่ำที่สุด

อนุวัฒน์ อังคชชาวัฒน์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความพร้อมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้พักอาศัยในหมู่บ้านจัดสรร เขตสถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” พบว่าผู้พักอาศัยในหมู่บ้านจัดสรรส่วนใหญ่คิดว่าตนเองยังไม่มีความพร้อมในการป้องกันอาชญากรรม แต่พร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเข้าร่วมกิจกรรมสาธารณะที่เกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม โดยผู้พักอาศัยให้ความสำคัญของความพร้อมตามลำดับดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจของผู้พักอาศัยในการป้องกันอาชญากรรม
2. มาตรการป้องกันอาชญากรรมของครอบครัว
3. การจัดสภาพแวดล้อมของชุมชนหมู่บ้านจัดสรรในการป้องกันอาชญากรรม
4. มาตรการป้องกันอาชญากรรมของชุมชนหมู่บ้านจัดสรร
5. การให้ความร่วมมือต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
6. การเข้าร่วมกิจกรรมสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรม

สุทธิชัย คมสาคร (2524 : 75) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจในการปฏิบัติหน้าที่ของนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรในสถานีตำรวจภูธร สังกัดกองบังคับการตำรวจภูธร 9 จำนวน 161 นาย ในปี พ.ศ.2524 ผลการวิจัยพบว่า นายตำรวจชั้นสัญญาบัตรในสถานีตำรวจภูธรมีความพึงพอใจในหมวดลักษณะงาน ได้แก่ ความพอใจในหน้าที่และความรับผิดชอบสูงสุด มีความพึงพอใจในหมวดสภาพแวดล้อมในการทำงานรองลงมา และมีความพึงพอใจในหมวดเงินเดือนและสิทธิผลประโยชน์ต่างๆ ต่ำที่สุด

ศรีอรุณ ตะโคตม (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร” จากผลการศึกษาพบว่า ปัญหาของสื่อลามกอนาจารในปัจจุบันเป็นปัญหาหนึ่งของสังคม ซึ่งขณะนี้มีกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ในการควบคุมและป้องกัน รวมทั้งมีหน่วยงานในการรับผิดชอบหลายหน่วยงานด้วยกัน แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าปัญหาสื่อลามกอนาจารมิได้ลดลง อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนต่อไปในอนาคต

ข้างหน้าได้ ในการศึกษาในเรื่องดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย และหาวิธีลดสื่อลามกอนาจารมิให้แพร่เข้าไปในหมู่เด็กและเยาวชน รวมถึงเปิดเสรีภาพของประชาชนในการรับชมสื่อชนิดต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่ากฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่ใช้ควบคุมสื่อหลายฉบับใช้มานานมากโดยแทบจะมิได้มีการปรับปรุงแก้ไข ซึ่งกฎหมายและระเบียบเหล่านี้มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการรับรู้ข่าวสารของประชาชน ทั้งเป็นการจำกัดเสรีภาพของสื่อมวลชนในการเผยแพร่และให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยเรื่องราวต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง โดยที่มิได้มีมาตรฐานที่แน่นอน การตัดสินใจหรือวินิจฉัยจึงขึ้นอยู่กับมาตรฐานทางความคิดของเจ้าพนักงานแต่ละคนเป็นสำคัญ ซึ่งในปัจจุบันหน่วยงานในการรับผิดชอบและดูแลควบคุมสื่อลามกอนาจารมีหลายหน่วยงานด้วยกัน ซึ่งแต่ละหน่วยงานก็มีมาตรฐานในการวินิจฉัยที่แตกต่างกันทำให้เกิดปัญหาอย่างมาก ดังนั้นกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันถือว่าไม่สอดคล้องกับความเจริญของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปและไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 สมควรที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันและสอดคล้องกับบทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าว โดยกำหนดและแบ่งประเภทของสื่อต่าง ๆ ให้ชัดเจน เพื่อให้เหมาะสมกับบุคคล และระบบบทบาทที่ชัดเจนเพื่อความเข้าใจของกลุ่มผู้ผลิตสื่อ รวมถึงผู้เผยแพร่และจัดจำหน่าย อีกทั้งกำหนดบทบาทและหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐใหม่ให้เป็นผู้กำกับดูแลแทนที่จะเป็นผู้ควบคุม โดยปล่อยให้องค์กรเอกชนของสื่อแต่ละประเภทควบคุมกันเองเพื่อให้เป็นไปตามวิถีทางประชาธิปไตยและกลไกของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

ธนัชชัย มีผดุง ได้ศึกษาเรื่อง “มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามก” (2539 : บทคัดย่อ) และได้เสนอว่า ปัญหาการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามกในปัจจุบันนับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่สังคมควรให้ความสนใจเพื่อเตรียมการหามาตรการในการแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เนื่องจากวัตถุหรือสิ่งของลามกเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีของสังคม และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุคคลทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะบุคคลที่เป็นเด็กและเยาวชน ด้วยเหตุนี้เพื่อให้การควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกในสังคมไทยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นที่รัฐจะต้องพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายควบคุมวัตถุหรือสิ่งของลามกโดยการกำหนดขอบเขตของคำว่า “สิ่งลามก” ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยนำความเห็นทางวิชาการและมาตรฐานทางศีลธรรมของสังคมไทยในยุคปัจจุบันมาเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมาย และควรมีการกำหนดแบ่งแยกฐานความผิดของผู้ที่กระทำความผิดฐานผลิตวัตถุหรือสิ่งของลามก และผู้ที่เผยแพร่วัตถุหรือสิ่งของลามก และผู้ที่ครอบครองวัตถุหรือสิ่งของลามกที่เกี่ยวกับเด็ก เพื่อเป็นการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิดในแต่ละฐานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนควรกำหนดให้ศาลสามารถ

ลงโทษรับทรัพย์สินอื่น ๆ ของผู้กระทำผิดอันได้มาจากการกระทำความผิดฐานผลิตและเผยแพร่
วัตถุหรือสิ่งของลามก โดยถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดด้วย

ผลงานวิจัยต่างประเทศ

1. เกปเนอร์ จอร์จ (Gerbner George) ได้ศึกษาเรื่อง “การควบคุมสื่อมวลชน
ของรัฐ” ในหนังสือเรื่อง “Mass Media Policies In Changing Culture” (1997: 151-158) และ
นำเสนอว่า การควบคุมสื่อมวลชนนั้นรัฐจะคอยควบคุมการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนโดยกำหนด
จุดมุ่งหมายของรัฐบาลเอาไว้ที่จะมีอิทธิพลเหนือกิจการของสื่อมวลชนไม่ว่าทั้งทางด้านการเมือง
และวัฒนธรรม รัฐเห็นว่าการกระจายข่าวและความคิดย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะกระทบกระเทือน
ต่อรัฐ และสื่อมวลชนไม่เข้าใจถึงผลรวมของจุดมุ่งหมายของรัฐและมักเป็นกลุ่มชนที่ไม่รู้เรื่องราวดี
เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของนโยบายของรัฐ รัฐจึงไม่ปล่อยให้สื่อมวลชนซึ่งมีแต่ความโง่เขลา
เบาปัญญาให้ล่องล้าเข้ามาคุกคามความสำเร็จของกิจกรรมอันจัดไว้แล้วว่าจะเป็นคนประโยชน์
แก่ส่วนรวม โดยรัฐจะดำเนินการควบคุมดังนี้

1. การตรวจข่าวซึ่งจะต้องมีเจ้าหน้าที่คอยสอดส่องในเรื่องใบอนุญาตและเปิดให้
บุคคลที่มีลักษณะโน้มเอียงไปในแนวทางเดียวกับรัฐหรือไม่ทำที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อนโยบายของ
รัฐเพื่อให้เสนอข่าวที่เป็นผลดีต่อรัฐ ถ้าสื่อมวลชนใดไม่ร่วมมือกับรัฐก็จะถูกตัดหรือลดจำนวนของ
กระดาษพิมพ์ หมึกพิมพ์ที่รัฐเป็นผู้ควบคุมดูแลอยู่

2. เงินเซอร์ ใช้ร่วมกับวิธีการให้มีการผูกขาดทางการพิมพ์ ซึ่งสื่อในระยะแรกนั้น
จะเป็นสื่อประเภทหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะทำให้การเงินเซอร์โดยให้เจ้าหน้าที่ตรวจก่อนทุกฉบับที่ออก
เผยแพร่ ต่อมาระบบเงินเซอร์นี้ทำได้ยากเพราะสื่อนั้นมีเพิ่มมากขึ้น

3. การดำเนินการฟ้องร้องในศาลสถิตยุติธรรมในข้อหาว่าสื่อมวลชนกระทำผิด
บทบัญญัติของกฎหมาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับกบฏ ความผิดฐานยุยงให้เกิด
ความกระด้างกระเดื่องขึ้นในบ้านเมือง โดยการคุมขังหรือประหารชีวิตนักสื่อสารมวลชนที่ต่อต้าน
รัฐบาล

การควบคุมดังกล่าวทำให้สื่อมวลชนได้รับความเดือดร้อนต้องจำยอมเป็น
เครื่องมือของรัฐ ระบบควบคุมสื่อมวลชนในลักษณะอำนาจนิยมนี้เมื่อประชาชนทราบ
ความเป็นจริงก็จะไม่เชื่อถือสื่อมวลชน และเริ่มจะแสวงหาข้อเท็จจริงจากสื่อทางอื่น เช่น
ฟังข่าวสารจากต่างประเทศ หรือพูดคุยกับบุคคลที่ทราบข่าวต้องห้าม เป็นต้น

เฮนรี เอ็น.บี. (Henry N.B.) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "คุณลักษณะของสื่อโทรทัศน์และวิทยุทัศน์" ในหนังสือชื่อ "Mass Media and Education" (1998 : 21-36) โดยนำเสนอว่า ดังที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่าสื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในสังคมปัจจุบัน เป็นสิ่งที่จะขาดเสียไม่ได้ในการสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน ถ้าสื่อมวลชนถูกใช้ไปในทางที่ผิดก็อาจจะนำไปสู่ผลอันไม่พึงปรารถนาต่าง ๆ ได้ เช่น เกิดการควบคุมมติสาธารณะ การโฆษณาเชิงพาณิชย์ที่ล้นเกิน และแหล่งรวมความบันเทิงอย่างไร้ขอบเขต เป็นต้น ดังนั้นเพื่อให้ได้คุณประโยชน์ของสื่อโทรทัศน์และวิทยุทัศน์อย่างเต็มที่จึงจำเป็นต้องเรียนรู้คุณลักษณะพิเศษของสื่อดังกล่าว ลักษณะพิเศษของสื่อโทรทัศน์และวิทยุทัศน์ประกอบด้วย

1. นอกเหนือไปจากการเป็นสื่อใกล้ตัวและมีอิทธิพลกว้างไกลซึ่งเป็นคุณลักษณะร่วมกันกับสื่อวิทยุแล้ว โทรทัศน์และวิทยุทัศน์ยังเป็นสื่อที่ให้ทั้งภาพและเสียงด้วย

2. การนำเสนอด้วยสื่อทัศนูปกรณ์แบบเก่าเกือบทั้งหมด เช่น หุ่นจำลอง กราฟ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ วิทยุ ล้วนสามารถนำเสนอได้ด้วยโทรทัศน์และวิทยุทัศน์ กล่าวคือ การนำเสนอด้วยภาพและเสียงได้พัฒนาถึงจุดสูงสุดในรูปของสื่อโทรทัศน์และวิทยุทัศน์นั่นเอง

3. โทรทัศน์และวิทยุทัศน์เปิดใ้ง่าย ไม่ต้องปิดห้องมืด เพียงการปรับปุ่ม 2 หรือ 3 ปุ่มก็สามารถเริ่มต้นการรับชมได้

4. โทรทัศน์และวิทยุทัศน์กระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกใกล้ชิดเสมือนเป็นส่วนตัว ถึงแม้จะมีคุณสมบัติดีเด่น โทรทัศน์และวิทยุทัศน์ก็มีจุดอ่อนที่สำคัญ ได้แก่

4.1 พัฒนาการในขั้นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เสน่ห์ดึงดูดทางด้านภาพของโทรทัศน์ก็สูญเสียไปไม่ได้

4.2 การไหลของข้อมูลข่าวสารจากสื่อโทรทัศน์ มีลักษณะเป็นการไหลทางเดียว (One-Way Communication) เป็นสื่อที่ขาดข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้ชมจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบได้จะต้องอาศัยเครื่องมือสื่อสารอื่นเข้าช่วย

ในด้านประสิทธิผลของสื่อโทรทัศน์และวิทยุทัศน์ โทรทัศน์และวิทยุทัศน์เป็นสื่อที่มีอำนาจมากในการช่วยเสริมและทดแทนภาระหน้าที่ในการสื่อสารของผู้สอน เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับครูแล้ว โทรทัศน์สามารถเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้เรียนให้กว้างขวางกว่าใน 3 ด้านด้วยกัน คือ

1. ประสบการณ์ในมิติแห่งความจริง (Reality)

2. ประสบการณ์ในมิติแห่งกาลเวลา (Time)

3. ประสบการณ์ในมิติของสถานที่ (Space)

ทั้งนี้เพราะว่าผู้ที่ถูกเลือกสรรให้ทำหน้าที่เป็นผู้แสดง (Performer) ย่อมทำได้ดีกว่าครู ไม่ว่าจะเป็นการออกทำออกทางและการพูดคุย ยิ่งไปกว่านั้น การเล่นแสงเสียงและดนตรี

อีกทั้งภาพสวย ๆ ทางวิดีโอยังช่วยให้โทรทัศน์มีเสน่ห์ดึงดูดมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้โทรทัศน์ยังสามารถเอาชนะมิติด้านกาลเวลาด้วย เช่น นำภาพเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์มาแสดงใหม่ นำภาพการแตกหน่อของเมล็ดพืชซึ่งเติบโตกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ในช่วงระยะเวลาที่ตามมาให้ดูด้วยอัตราความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตา (High Speed) หรือการนำเสนองานเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วของวัตถุด้วยเทคนิคภาพช้า (Slow Motion) เป็นการเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติและปรากฏการณ์ทางสังคมของผู้เรียน กล่าวได้ว่าสื่อโทรทัศน์และวีดิทัศน์ช่วยขยายโลกของผู้เรียนให้กว้างขวางขึ้นโดยผ่านประสบการณ์ทางอ้อม (Indirect Experience) ซึ่งในที่สุดก็จะนำพาผู้เรียนไปสู่ประสบการณ์ทางตรง (Direct Experience) กล่าวคือ ผู้เรียนจะบังเกิดความสนใจที่จะค้นคว้าทดลองด้วยตนเองในภายหลัง

เพ็นน์เบอร์ อาร์. ดอน (Pumber R. Don) อธิบายถึงความเป็นมาและลักษณะของกฎหมายคุ้มครองสื่อลามกอนาจารของประเทศสหรัฐอเมริกาในหนังสือชื่อ "Mass Media In America" (1991 : 34-38) โดยอธิบายว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาปกครองด้วยระบอบเสรีประชาธิปไตย โดยมีประธานาธิบดีเป็นประมุขของประเทศ และมีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาเป็นรัฐธรรมนูญที่รับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างกว้างขวาง รวมถึงเสรีภาพของสื่อมวลชนด้วย จนอาจกล่าวได้ว่าไม่มีสื่อมวลชนในประเทศใดมีเสรีภาพมากเท่าสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกา แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่าเสรีภาพของสื่อมวลชนไม่ใช่เป็นเสรีภาพที่ไม่มีขอบเขตจำกัด

ในเรื่องการคุ้มครองเสรีภาพของสื่อมวลชนในสหรัฐอเมริกานั้น แต่เดิมรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาไม่ได้บัญญัติรับรองเสรีภาพเอาไว้ เนื้อหาของรัฐธรรมนูญนั้นมีเพียง 7 มาตรา และมีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกภายหลัง รวมแล้วรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกามี 24 มาตรา ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนโดยตรง คือ รัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 (First Amendment) ได้ให้ความคุ้มครองเป็นพิเศษเกี่ยวกับสิทธิของสื่อมวลชน โดยบัญญัติไว้ดังนี้ "รัฐสภาจะต้องไม่ตรากฎหมายใด ๆ อันเกี่ยวกับการก่อตั้งศาสนา หรือห้ามการแสดงออกโดยอิสระทางศาสนา หรือจำกัดคัดรอนเสรีภาพของการแสดงความคิดเห็นหรือของสื่อมวลชนรวมทั้งสิทธิของประชาชนที่จะประชุมอย่างสงบ และที่จะร้องเรียนต่อรัฐบาลให้จัดการแก้ไขความเดือดร้อน" แม้ว่ารัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาจะให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชนอย่างเต็มที่ก็ตาม แต่ก็มีใช้ว่าจะเป็นที่เสรีภาพที่ไม่มีขอบเขตจำกัด สื่อมวลชนก็เช่นเดียวกับสถาบันอื่นหรือบุคคลอื่นต้องอยู่ภายใต้กฎหมายทั่วไป ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยเสรีภาพของสื่อมวลชนโดยสรุปดังนี้

1. รัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 นี้มิได้ถือว่ารหัสจำกัดสิทธิของสื่อมวลชนอันเกิดแก่การบังคับใช้กฎหมายแพ่งหรือกฎหมายอาญาอย่างเสมอหน้าอันตกเป็นโมฆะไปทั้งหมด

สื่อมวลชนไม่มีเอกสิทธิ์พิเศษใด ๆ ต่อการใช้กฎหมายทั่วไป ดังนั้นสื่อมวลชนต้องอยู่ใต้กฎหมาย ห้ามการผูกขาด และต้องเสียภาษีการค้า เป็นต้น

2.ภายใต้พฤติการณ์พิเศษ การสั่งห้ามสื่อมวลชนมิให้เผยแพร่ข่าวสารเป็นสิ่งที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ แต่รัฐบาลจะต้องพิสูจน์ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องสั่งห้ามเช่นนั้น ศาลจะอนุญาตให้สั่งห้ามล่วงหน้าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายกำลังทหาร ที่ตั้งกองทหารในยามสงคราม การคุ้มครองความมั่นคงของชาติหรือของสังคม เป็นต้น

3.สื่อมวลชนไม่มีเอกสิทธิ์ที่จะพิมพ์หรือเผยแพร่ทุกสิ่งที่ตนปรารถนา หรือแม้แต่การเผยแพร่เรื่องราวอันเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ สื่อมวลชนก็อาจต้องรับผิดชอบ หากว่าได้กระทำไปโดยประมาทเลินเล่อ หรือรู้ว่าสิ่งนั้นเป็นความเท็จ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของผู้อื่น

4.การเผยแพร่ข่าวสารอันเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ สื่อมวลชนไม่อาจใช้วิธีการเลวร้ายในการหาข่าวสารหรือละเมิดต่อสิทธิในชีวิตส่วนตัวของผู้อื่น

5.การเผยแพร่ข่าวสารอันเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ สื่อมวลชนจะต้องไม่เพิ่มเติมความเท็จใด ๆ เกี่ยวกับผู้อื่นไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อก็ตาม

6.การใช้ชื่อของผู้อื่นเพื่อการค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าอาจถูกฟ้องทางแพ่งได้

7.ในพฤติการณ์ที่จำเป็น หนังสือพิมพ์หรือนักหนังสือพิมพ์อาจถูกลงโทษฐานละเมิดอำนาจศาลได้

8.ภายใต้รัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยเสรีภาพของข่าวสาร ข่าวสารบางประเภทในแฟ้มของรัฐบาลกลางได้รับการยกเว้นไม่ต้องเปิดเผย

9.ตามคำวินิจฉัยของศาล รัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 มิได้ให้สื่อมวลชนมีสิทธิพิเศษใด ๆ ที่จะได้รับข่าวสารซึ่งไม่เปิดเผยต่อสาธารณะทั่วไป เพราะสิทธิในการแสดงความคิดเห็นและการเผยแพร่ข่าวสารนั้นมีได้หมายรวมถึงสิทธิในการรวบรวมข่าวสารด้วย

10.แม้การรวบรวมข่าวจะมีอุปสรรคดังกล่าว แต่สื่อมวลชนก็ยังถูกห้ามมิให้เข้าฟังการพิจารณาของคณะลูกขุน การประชุมผู้บริหารระดับต่าง ๆ ของหน่วยราชการ และการประชุมขององค์กรเอกชน สื่อมวลชนไม่มีสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะเข้าไปในที่เกิดเหตุ หรือที่ซึ่งมีภัยพิบัติเพราะสถานที่เช่นนั้นประชาชนก็ไม่มีสิทธิเข้าไปได้อยู่แล้ว

11.ศาลจะออกคำสั่งห้ามพยาน เจ้าหน้าที่ศาล เจ้าพนักงานรักษากฎหมาย หรือบุคคลอื่นมิให้แถลงข้อความใด ๆ ต่อสื่อมวลชน วิธีการนี้เป็นการบังคับแก่แหล่งข่าวมากกว่าการบังคับสื่อมวลชนโดยตรง การบังคับสื่อมวลชนโดยตรงซึ่งไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้นมิได้ยากมาก

ปกติอาจจะใช้มาตรการอื่นเพื่อป้องกันการก้าวท้าวสิทธิของจำเลยที่จะได้รับการพิจารณาอันเป็นธรรม

12. ยกเว้นกรณีที่มีรัฐบัญญัติให้อำนาจไว้ สื่อมวลชนจะต้องเปิดเผยแหล่งข่าวสารอันเป็นความลับต่อคณะลูกขุน หรือองค์การทางกฎหมายอื่น ๆ ที่ทำหน้าที่สอบสวนอาชญากรรม แต่สำหรับคดีแพ่ง ภายใต้สถานการณ์บางอย่างสื่อมวลชนมีสิทธิไม่เปิดเผยแหล่งข่าวได้

13. หนังสือลามกไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1

14. รัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 1 ไม่ให้การคุ้มครองการโฆษณาหลวงหรือเป็นเท็จทางธุรกิจ แต่การโฆษณาเป็นจริงทางธุรกิจได้รับความคุ้มครอง

15. วิทยูและโทรทัศน์ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลมากกว่าสื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์ ทั้งนี้เพราะลักษณะและเงื่อนไขพิเศษที่กำกับสื่อนี้โดยเฉพาะ

รอธ วี. (Roth V.) ได้ศึกษาเรื่องสื่อลามกอนาจาร และนำเสนอแนวทางการพิจารณาสื่อลามกอนาจารไว้ในหนังสือชื่อ "Mass Media Law" (1993 : 417-419) โดยนำเสนอว่า แม้ว่าในรัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาจะให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชนอย่างกว้างขวาง แต่ก็มิชอบเขตจำกัดในเรื่องของสื่อลามกอนาจารนั้นจะไม่ได้รับการคุ้มครอง ปัญหาจึงเกิดมีว่า อะไรคือลามกอนาจาร ในเบื้องต้นไม่มีการอธิบายความหมายของคำนี้ไว้อย่างชัดเจน ต่อมาประมาณปี ค.ศ.1950 ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาได้พิจารณาและตีความหมายของคำว่าลามกอนาจาร โดยพิจารณาว่าสิ่งใดเป็นลามกอนาจาร ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลหรือสิ่งพิมพ์นั้นตกไปถึงมือ จิตใจ และการกระทำที่เสื่อมลง โดยที่รัฐบาลพยายามที่จะกวาดล้างสื่อสิ่งพิมพ์นำเสนอเรื่องราวทางเพศให้หมดไป เมื่อแน่ใจว่าสื่อสิ่งพิมพ์นั้นมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดศีลธรรมอันดีของประชาชนเสื่อมลง โดยมีความเชื่อว่ามาตรฐานของจิตใจและศีลธรรมอันดีของประชาชนมิได้สูงไปกว่ากลุ่มชนที่อ่อนแอ หรือชั่วร้ายในสังคมนั้นเลย ถ้าสิ่งใดเป็นโทษต่อผู้อ่านคนหนึ่ง สิ่งนั้นก็ควรจะนำออกไปจากสังคมนั้นด้วย แต่ว่าหลักเกณฑ์นี้ใช้ไม่ได้ผล ซึ่งต่อมาได้มีความเห็นของผู้พิพากษาคนหนึ่งว่าสิ่งที่จะเป็นลามกอนาจารได้ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมีแนวโน้มที่จะยั่วยุ กามารมณ์ หรือนำไปสู่ความคิดที่ไม่บริสุทธิ์ และเต็มไปด้วยราคะ ไม่ว่าหนังสือเล่มนั้นจะมีแนวโน้มที่จะสร้างขึ้นเพื่อความตื่นเตนหรือยั่วยุ กามารมณ์หรือไม่ก็ตาม ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของศาลว่า หนังสือเล่มนั้นจะมีผลต่อบุคคลทั่วไป ผู้ซึ่งมีจิตได้สำนึกเกี่ยวกับเรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลาง หรือระดับปกติด้วย

ในปี ค.ศ.1957 มีคำพิพากษาศาลสูงสุดออกมาวางแนวมาตรฐานของคำว่าลามก และสื่อใดที่เป็นลามกอนาจารจะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งศาลได้กำหนดว่าสิ่งที่เป็ นลามกอนาจารคือสิ่งที่วิญญูชนโดยทั่วไปในมาตรฐานของสังคมนั้นเห็นว่าส่วนสำคัญ

ของวัตถุหรือรูปภาพ หรือเนื้อหาของสื่อที่ส่งไปในทางวิทยุการมณณ์ นิยามดังกล่าวได้ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินเรื่อยมา แม้จะมีการตั้งคำถามว่าจะอะไรคือมาตรฐานของสังคมและใช้วัดกันอย่างไร คดีเกี่ยวกับลามกอนาจารก็ยังมีไปถึงศาลสูงสุดเป็นระยะ ๆ

ต่อมาในระหว่างปี ค.ศ.1950 ถึง 1960 ศาลสูงสุดได้วางแนวพิจารณาการกำหนดว่าสิ่งใดจะเป็นเรื่องลามกอนาจารเพิ่มเติม โดยกำหนดว่าสิ่งพิมพ์ใดจะเป็นสื่อลามกอนาจารจะต้องเข้าหลักเกณฑ์ 3 ประการ คือ

1. ช่วยให้เกิดส่วนได้เสียทางการมณณ์
2. ต้องน่ารังเกียจอย่างเห็นได้ชัด
3. ต้องเป็นการเกินเลยถึงขนาดที่ทำลายค่านิยมของคนได้

ในปี ค.ศ.1966 ได้มีคำพิพากษาออกมาโดยพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำ มิใช่เพียงแต่พิจารณารูปแบบเนื้อหาของสื่อแต่เพียงอย่างเดียว โดยศาลสูงสุดได้วางแนวพิจารณาว่า การตัดสินว่าสิ่งใดจะเป็นลามกอนาจารหรือไม่นั้น การกระทำของผู้พิมพ์และผู้จำหน่ายจะต้องเข้าลักษณะดังนี้คือ

1. วิธีการส่งเสริมการขายมีลักษณะวิทยุการมณณ์
2. ผลิตข้อมูลที่ไม่สมควรต่อเยาวชนอันเป็นการละเมิดบทบัญญัติของรัฐ
3. เสนอเรื่องราวเนื้อหาของบุคคลใดไปในทางเสื่อมเสียโดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม

ในปี ค.ศ.1969 ศาลสูงสุดได้ตัดสินว่า ประชาชนมีสิทธิที่จะรับ หรือใช้หนังสือหรือเอกสารอันเป็นสิ่งลามกได้ในบ้านของตนเองตามลำพัง รัฐไม่มีสิทธิที่จะบังคับการกระทำของประชาชนโดยลำพังในบ้านของเขาได้ จะเห็นได้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา แม้แต่ศาลสูงสุดก็ไม่สามารถจะวางหลักเกณฑ์ที่แน่นอนให้เป็นบรรทัดฐานในระยะยาวได้ว่าการนำเสนอเรื่องราวทางเพศในลักษณะใดที่สมควรจะควบคุม ห้ามปราม หรือถูกตราว่าเป็นสิ่งลามกอนาจาร เกณฑ์การพิจารณาจึงเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

วิลเลียม อี. ฟรองซัวร์ (William E. François) ได้ศึกษาเรื่องการควบคุมสื่อลามกอนาจาร ไว้ในหนังสือชื่อ "Mass Media Law And Regulation" (1992 : 145-156) โดยนำเสนอเกี่ยวกับการควบคุมสื่อลามกอนาจารประเภทภาพยนตร์ว่า การควบคุมภาพยนตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ.1907 มีการบัญญัติเทศบัญญัติเพื่อตรวจภาพยนตร์ขึ้นเป็นครั้งแรกในเมืองชิคาโก โดยให้อำนาจเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้ตรวจและออกใบอนุญาตฉายภาพยนตร์และให้อำนาจระงับการฉายหรือไม่อนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ที่เห็นว่าขัดต่อศีลธรรมอันดี หรือลามกอนาจาร ซึ่งมาตรฐานของการพิจารณาอยู่ที่ความพอใจและค่านิยมส่วนตัวของเจ้าพนักงาน จนกระทั่งปี ค.ศ.1911 หลายมลรัฐในอเมริกาได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจ

พิจารณาภาพยนตร์ขึ้น ทำหน้าที่ตรวจพิจารณาภาพยนตร์และให้การอนุมัติก่อนฉายทุกเรื่อง อีกทั้งมีอำนาจห้ามการฉายภาพยนตร์ทั้งเรื่องหรือเพียงบางส่วนได้

ในปี ค.ศ.1922 บริษัทสร้างภาพยนตร์ขนาดใหญ่จึงได้รวมตัวกันเป็น “สมาคมผู้สร้างและจำหน่ายภาพยนตร์” (Motion Picture Producers and Distributors Association : MPPDA) เพื่อหลีกเลี่ยงการควบคุมของรัฐบาล และเพื่อปรับปรุงภาพลักษณ์ของวิชาชีพภาพยนตร์ ซึ่งในตอนแรกเป็นเพียงกลุ่มผู้สร้าง แต่ต่อมารวมถึงเจ้าของโรงภาพยนตร์และคนจัดจำหน่ายด้วย อำนาจหน้าที่คือพิจารณาตรวจสอบภาพยนตร์ทุกเรื่องและประทับตราอนุมัติให้นำออกฉายได้ และมีการกำหนดเนื้อหาภาพยนตร์ที่ห้ามนำออกฉาย ได้แก่ เนื้อหาประเภทที่แสดงอาการทางเพศสัมพันธ์อย่างชัดแจ้ง การกระทำที่ดูเดียดรู่แวง การประกอบอาชญากรรม เป็นต้น ซึ่งในเวลาต่อมาอำนาจของสมาคมเริ่มเสื่อมลงมีนักสร้างภาพยนตร์อิสระบางคนไม่เห็นด้วยกับกฎระเบียบจึงนำภาพยนตร์ออกฉายทั้ง ๆ ที่ไม่ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการ อีกทั้งวิทยุและโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่ได้รับความนิยมมากขึ้น ทำให้คนดูภาพยนตร์ลดน้อยลง และสภาพสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป ในปี ค.ศ.1968 สมาคมดังกล่าวจึงได้เปลี่ยนบทบาทจากการควบคุมตรวจสอบมาเป็นการจัดระดับประเภทของภาพยนตร์แทน เพื่อให้ผู้ชมให้กลับมาดูภาพยนตร์ โดยให้มีฉากบางฉากในภาพยนตร์ได้ ซึ่งในโทรทัศน์ไม่สามารถแพร่ภาพได้ และเปลี่ยนชื่อสมาคมเป็น “สมาคมภาพยนตร์แห่งสหรัฐอเมริกา” (Motion Picture Association of America : MPAA) ภายใต้ระบบใหม่นี้เป็นระบบของการควบคุมตนเองในวิชาชีพภาพยนตร์ กล่าวคือ บรรดาสมาชิกของสมาคม รวมทั้งผู้สร้างอิสระยินยอมพร้อมใจกันส่งฟิล์มภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นแล้วหรือกำลังจะจำหน่ายไปให้คณะกรรมการบริหารภาพยนตร์พิจารณา กำหนดประเภทก่อนที่จะมีการจัดจำหน่าย ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์ (Motion Picture Producers Association) ผู้นำเข้าและจัดจำหน่ายภาพยนตร์ระหว่างประเทศของ สหรัฐอเมริกา (International Film Importers and Distributors of America) และสมาคมเจ้าของโรงภาพยนตร์แห่งชาติ (National Association of Theatre Owners) โดยในระยะแรกแบ่งภาพยนตร์ออกเป็นเพียง 2 ประเภท คือ ประเภท U และประเภท A

ประเภท U ย่อมาจาก Universal Exhibition ซึ่งเป็นประเภทเปิดกว้างสำหรับผู้ดูทุกเพศทุกวัย ส่วนประเภท A เป็นภาพยนตร์ที่เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ ถ้าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี เข้าดูจะต้องมีผู้ใหญ่ไปด้วย

ในปี ค.ศ.1968 ได้มีการกำหนดมาตรฐานและแบ่งประเภทภาพยนตร์ตามประเภทของคนดูโดยแบ่งออกดังนี้

G คือ ภาพยนตร์ที่ดูได้ทุกเพศทุกวัย

M คือ ภาพยนตร์สำหรับผู้ใหญ่ หากเป็นเด็กผู้ปกครองควรให้คำแนะนำ

R คือ ภาพยนตร์ที่จำกัดสำหรับบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี ต้องมีผู้ใหญ่ไปด้วย

X คือ ภาพยนตร์ที่ห้ามบุคคลอายุต่ำกว่า 16 ปี
ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข โดยจัดลำดับใหม่และเปลี่ยนแปลงอายุของผู้ชมออกดังนี้

G สำหรับทุกเพศทุกวัย

PG ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำ บางจากอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

R จำกัดสำหรับบุคคลอายุต่ำกว่า 17 ปี ต้องมีผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ไปด้วย

X สำหรับผู้ใหญ่ ห้ามบุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี

การแบ่งประเภทภาพยนตร์นอกจากจะแก้ปัญหาที่ว่าภาพยนตร์บางประเภทไม่เหมาะกับประชาชนบางกลุ่ม โดยเฉพาะเยาวชนของชาติแล้วยังทำให้ประชาชนมีเสรีภาพในการเลือกชมภาพยนตร์ได้ในระดับหนึ่ง นอกจากนี้ในปัจจุบันได้ลดวิธีการควบคุมที่เข้มงวดลงโดยหันมาใช้วิธีการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศมากขึ้น ทั้งนี้หวังว่าจะช่วยลดอาชญากรรมทางเพศลงได้ โดยใช้สถานบันต่าง ๆ เป็นสื่อในการเผยแพร่ เช่น โรงเรียนหรือสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เป็นต้น จุดประสงค์เพื่อจะมุ่งพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศให้เห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมชาติ และเพื่อให้ประชาชนคุ้นเคยกับทัศนคติที่แตกต่างต่อกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

ลินดา นีด (Lynda Nead) ได้ทำการศึกษาเรื่องการควบคุมภาพยนตร์และวิดีโอ (Video) ในประเทศอังกฤษไว้ในหนังสือชื่อ "The Female Nude : Art , Obscenity and Sexuality" (1995 : 58-61) โดยอธิบายว่า องค์กรที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลภาพยนตร์ในประเทศอังกฤษ คือคณะกรรมการตรวจสอบภาพยนตร์แห่งอังกฤษ (British Board of Film Classification : BBFC) ก่อตั้งขึ้นโดยผู้อยู่ในวงการภาพยนตร์ตั้งแต่ ค.ศ.1912 เนื่องจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์ ค.ศ.1909 ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นใช้ประกอบดุลยพินิจการถ่ายภาพยนตร์ แต่ปรากฏว่าการใช้อำนาจนั้นไม่ได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย จึงมีการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบภาพยนตร์ขึ้นเพื่อเป็นการตรวจสอบกันเอง ต่อมาปี ค.ศ.1924 ศาลได้รับรองอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการโดยวินิจฉัยว่าภาพยนตร์เรื่องใดก็ตามที่มีได้ผ่านการรับรองของคณะกรรมการตรวจสอบจะนำออกฉายไม่ได้ สมาคมดังกล่าวจึงเป็นที่เชื่อถือของหน่วยงานหลาย ๆ ฝ่าย ให้ทำการจัดจำแนกประเภทของภาพยนตร์ เพื่อกำหนดแนวทางและใช้มาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมภาพยนตร์ให้รักษามาตรฐานของศีลธรรม โดยได้จัดแบ่งประเภทของภาพยนตร์ออกดังนี้ คือ

U ทั่วไป เหมาะสมกับทุกเพศทุกวัย

PG สำหรับผู้ใหญ่ บางจากอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

12 เหมาะสมสำหรับบุคคลอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป

15 เหมาะสมสำหรับบุคคลอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป

18 เหมาะสมสำหรับบุคคลอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

18R จำกัดการขายในสถานที่เฉพาะ ซึ่งไม่อนุญาตให้บุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี

เข้าชม

ส่วนการควบคุมวีดิทัศน์ หน่วยงานที่ควบคุมดูแลก็คือ BBFC เช่นเดียวกัน
วีดิทัศน์ก็เป็นสื่อที่จะต้องควบคุมอย่างเข้มงวดในเรื่องของลามกอนาจารเช่นเดียวกับภาพยนตร์
เพราะผู้ชมสามารถซื้อหาไปชมที่บ้านได้ จึงจำเป็นต้องมีการจัดประเภทของวีดิทัศน์ อาจมี
ข้อแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยจากภาพยนตร์ โดยแบ่งออกได้ดังนี้

18 เหมาะสำหรับบุคคลอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

15 เหมาะสำหรับบุคคลอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป

PG สำหรับผู้ใหญ่ บางจากอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

U เหมาะสมกับทุกเพศทุกวัย

UC ทั่วไป โดยเฉพาะเหมาะสำหรับเด็ก

แต่วีดิทัศน์บางชนิดก็มีข้อยกเว้นไม่ต้องอยู่ในข้อกำหนด เช่น วีดิทัศน์เกี่ยวกับการศึกษา การกีฬา ศาสนา หรือเพลง เป็นต้น

สมมติฐานการวิจัย

1.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่จบการศึกษาทางด้านกฎหมายมีความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ไม่ได้จบการศึกษาทางด้านกฎหมาย

2.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศสูงมีความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศต่ำ

3.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวมากมีความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวน้อย

4.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์น้อย

5.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติในเชิงลบต่อสื่อลามกในการปราบปรามมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ได้ดีกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติในเชิงบวกต่อสื่อลามก

6.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับสวัสดิการมากมีความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับสวัสดิการน้อย

7.เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติว่าการกำหนดอัตราโทษตามผู้กระทำความผิดควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกตามกฎหมายมีความเหมาะสมมีความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกมากกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติว่าการกำหนดอัตราโทษตามผู้กระทำความผิดควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกตามกฎหมายไม่มีความเหมาะสม

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการในการวิจัย (Operational Definition)

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่จบการศึกษาทางด้านกฎหมาย หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีวุฒิปริญญานิติศาสตร์บัณฑิตหรือรัฐศาสตร์บัณฑิตหรือเทียบเท่าขึ้นไป

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ไม่ได้จบการศึกษาทางด้านกฎหมาย หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ไม่มีวุฒิปริญญานิติศาสตร์บัณฑิตหรือรัฐศาสตร์บัณฑิตหรือเทียบเท่าขึ้นไป

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศสูง หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีตำแหน่งตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศตั้งแต่ ร้อยตำรวจตรีขึ้นไป

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศต่ำ หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีตำแหน่งต่ำกว่าชั้นสัญญาบัตรลงมา ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศตั้งแต่ดาบตำรวจลงมา

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวมาก หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวตั้งแต่ 15,000 บาทขึ้นไป

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวน้อย หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวต่ำกว่า 15,000 บาทลงมา

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานมาก หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานด้านการปราบปรามการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัสดุลามกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อย หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานด้านการปราบปรามการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัสดุลามกน้อยกว่า 5 ปีลงมา

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติในเชิงบวกต่อสื่อวัสดุลามก หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีความรู้สึกที่ดีต่อการผลิตและเผยแพร่วัสดุหรือสิ่งลามก

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติในเชิงลบต่อสื่อวัสดุลามก หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการผลิตและเผยแพร่วัสดุหรือสิ่งลามก

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับสวัสดิการมาก หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับจัดสรรสิ่งอำนวยความสะดวกและก่อให้เกิดความสะดวกแก่ตนเองและ

ครอบครัว เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเล่าเรียนบุตร เป็นต้น จากหน่วยงานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นสังกัดอยู่อย่างเพียงพอ

เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับสวัสดิการน้อย หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับจัดสรรสิ่งอำนวยความสะดวกและก่อให้เกิดความสะดวกแก่ตนเองและครอบครัว เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเล่าเรียนบุตร เป็นต้น จากหน่วยงานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นสังกัดอยู่อย่างไม่เพียงพอ

การกำหนดอัตราโทษตามผู้กระทำการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกที่เหมาะสม หมายถึง ทศนคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามว่าการที่กฎหมายได้กำหนดว่าการกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องได้รับโทษที่เหมาะสมแล้ว

การกำหนดอัตราโทษตามผู้กระทำการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกที่ไม่เหมาะสม หมายถึง ทศนคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามว่าการที่กฎหมายได้กำหนดว่าการกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องได้รับโทษที่ไม่เหมาะสม

ความพร้อมในการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามมีลักษณะเป็นผู้ที่กระทำงานด้านการปราบปรามและควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกด้วยความคล่องตัว กระตือรือร้น ตั้งใจทำงาน และรู้สึกสนุกกับงานดังกล่าวโดยมุ่งหวังที่จะให้การปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกบรรลุผลสำเร็จ

การวัดตัวแปร

ในการวัดตัวแปรในการวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Closed-Ended Questionnaire) โดยกำหนดให้ผู้ตอบทำเครื่องหมายลงในช่องว่างที่ตรงกับข้อเท็จจริงและทัศนคติของผู้ตอบ และกำหนดค่าตัวเลขในแต่ละคำตอบเพื่อนำมาใช้ในการคำนวณ ในการวัดตัวแปรแต่ละตัวถือหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรการจบการศึกษาของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม

1.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่จบการศึกษาทางด้านกฎหมาย กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “2”

1.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ไม่ได้จบการศึกษาทางด้านกฎหมาย กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “1”

2. ตัวแปรของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป

กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "2"

2.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มียศต่ำกว่าชั้นสัญญาบัตรลงมา

กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "1"

3. ตัวแปรรายได้รวมทั้งครอบครัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม

3.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวตั้งแต่ 15,000

บาทขึ้นไป กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "2"

3.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีรายได้รวมทั้งครอบครัวต่ำกว่า 15,000

บาทลงมา กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "1"

4. ตัวแปรประสบการณ์ในการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม

4.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานด้าน

การปราบปรามการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัสดุลามกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "2"

4.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีประสบการณ์ในการทำงานด้าน

การปราบปรามการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัสดุลามกน้อยกว่า 5 ปีลงมา กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "1"

5. ตัวแปรทัศนคติต่อสื่อวัสดุลามกของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม

เครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรนี้คือแบบสอบถามในรูปแบบ Likert 's Scale จำนวน 10

ข้อที่จะมีการแบ่งระดับรูปแบบของทัศนคติออกเป็น 5 ประเภท และกำหนดค่าตัวเลขเป็นคะแนนสำหรับทัศนคติในแต่ละระดับ ดังต่อไปนี้

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดระดับคะแนนเป็น "5" สำหรับข้อความที่เป็นลบ และกำหนดระดับคะแนนเป็น "1" สำหรับข้อความที่เป็นบวก

2. เห็นด้วย กำหนดระดับคะแนนเป็น "4" สำหรับข้อความที่เป็นลบ และกำหนดระดับคะแนนเป็น "2" สำหรับข้อความที่เป็นบวก

3. เฉย ๆ กำหนดระดับคะแนนเป็น "3"

4. ไม่เห็นด้วย กำหนดระดับคะแนนเป็น "2" สำหรับข้อความที่เป็นลบ และกำหนดระดับคะแนนเป็น "4" สำหรับข้อความที่เป็นบวก

5. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดระดับคะแนนเป็น "1" สำหรับข้อความที่เป็นลบ และกำหนดระดับคะแนนเป็น "5" สำหรับข้อความที่เป็นบวก

เมื่อรวมคะแนนจากข้อคำถามทั้ง 10 ข้อ จะมีคะแนนเต็มเป็น 50 คะแนน

5.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติในเชิงบวกต่อสื่อวัตถุลามก คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 26-50 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “2”

5.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติในเชิงลบต่อสื่อวัตถุลามก คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 0-25 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “1”

6.ตัวแปรสวัสดิการที่ได้รับของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม

เครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรนี้คือแบบสอบถาม จำนวน 10 ข้อที่จะมีการแบ่งระดับของสวัสดิการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามได้รับออกเป็น 3 ระดับ และกำหนดค่าตัวเลขเป็นคะแนน สำหรับระดับของสวัสดิการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามได้รับในแต่ละระดับดังต่อไปนี้

- 1.มาก กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “3”
- 2.ปานกลาง กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “2”
- 3.น้อย กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “1”

เมื่อรวมคะแนนจากข้อคำถามทั้ง 10 ข้อ จะมีคะแนนเต็มเป็น 30 คะแนน

6.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับสวัสดิการมาก คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 16-30 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “2”

6.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ได้รับสวัสดิการน้อยคือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 0-15 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น “1”

7.ตัวแปรทัศนคติต่อการกำหนดอัตราโทษตามผู้กระทำการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามก

เครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรนี้คือแบบสอบถามในรูปแบบ Likert 's Scale จำนวน 5 ข้อที่จะมีการแบ่งระดับรูปแบบของทัศนคติออกเป็น 5 ประเภท และกำหนดค่าตัวเลขเป็นคะแนนสำหรับทัศนคติในแต่ละระดับ ดังต่อไปนี้

- 1.เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดระดับคะแนนเป็น “5”
- 2.เห็นด้วย กำหนดระดับคะแนนเป็น “4”
- 3.เฉย ๆ กำหนดระดับคะแนนเป็น “3”
- 4.ไม่เห็นด้วย กำหนดระดับคะแนนเป็น “2”
- 5.ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดระดับคะแนนเป็น “1”

เมื่อรวมคะแนนจากข้อคำถามทั้ง 10 ข้อ จะมีคะแนนเต็มเป็น 50 คะแนน

7.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติว่า การที่กฎหมายได้กำหนดว่า การกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องได้รับโทษที่เหมาะสมแล้ว คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 26-50 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "2"

7.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีทัศนคติว่า การที่กฎหมายได้กำหนดว่า การกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องได้รับโทษที่ไม่เหมาะสม คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 0-25 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "1"

8. ตัวแปรความพร้อมในการปราบปรามการควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามกของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปราม

เครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรนี้คือแบบสอบถามในรูปแบบ Likert 's Scale จำนวน 10 ข้อที่จะมีการแบ่งระดับของความพร้อมออกเป็น 5 ประเภท และกำหนดค่าตัวเลขเป็นคะแนนสำหรับความพร้อมในแต่ละระดับ ดังต่อไปนี้

1. เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดระดับคะแนนเป็น "5"
2. เห็นด้วย กำหนดระดับคะแนนเป็น "4"
3. เฉย ๆ กำหนดระดับคะแนนเป็น "3"
4. ไม่เห็นด้วย กำหนดระดับคะแนนเป็น "2"
5. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กำหนดระดับคะแนนเป็น "1"

เมื่อรวมคะแนนจากข้อคำถามทั้ง 10 ข้อ จะมีคะแนนเต็มเป็น 50 คะแนน

8.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ ในด้านการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามก คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 26-50 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "2"

8.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบปรามที่ไม่มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ในด้านการปราบปรามควบคุมการผลิตและเผยแพร่วัตถุหรือสิ่งลามก คือเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตอบคำถามในส่วนนี้และได้คะแนนในช่วงระหว่าง 0-25 คะแนน กำหนดให้มีค่าตัวเลขเป็น "1"